

KRÁLOVNA JE ZPĚT. NASTAL ČAS SE POMSTÍ!

KRÁLOVNA STÍNŮ

SARAH J. MAASOVÁ

COO
BOO

Královna stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová
Královna stínů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

KRÁLOVNA
STÍNŮ

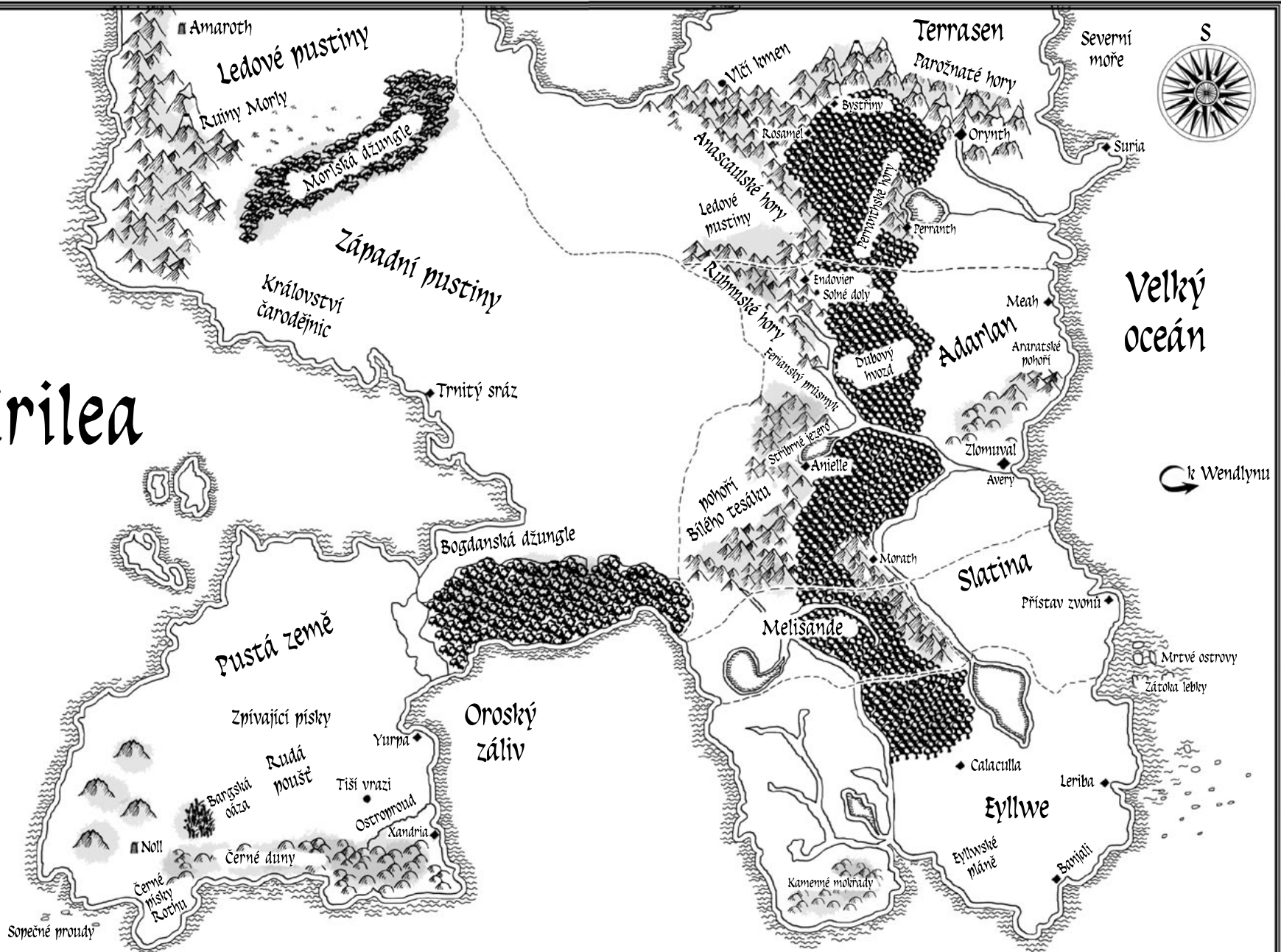
COO
BOO

Pro Alex Brackenovou

*Za šest let e-mailů,
za tisíce zkritizovaných stránek,
za tvé tygří srdce a jedijskou moudrost
a za to, že jsi prostě sama sebou.*

*Jsem tak ráda, že jsem ti tehdy napsala mail.
A jsem tolik vděčná za to, že jsi mi odepsala.*

Erilea

I. ČÁST
PANÍ STÍNŮ

1

V temnotě cosi vyčkávalo.

Bylo to prastaré a kruté a přecházelo to ve stínech svazujících jeho mysl. Nepocházelo to z tohoto světa a bylo to sem přivedeno, aby ho naplnilo dávnověkým chladem. Oddělovala je jakási neviditelná bariéra, jenže ta zeď se rozdrobila o něco víc pokaždé, když se podél ní ta věc proplížila, aby vyzkoušela její pevnost.

Nepamatoval si své jméno.

To byla první věc, kterou zapomněl, když ho tma před týdny, měsíci, možná věky zaplavila. Vybavoval si hrůzu a zoufalství – jen proto, že okolní černě neustále jako vytrvalé dunění bubnu narušoval ojedinělý okamžik: chvíle plná křiku, krve a ledového vichru. V té místnosti z rudého mramoru a skla byli lidé, jež miloval; žena, která přišla o hlavu...

Přišla o ni, jako by ta poprava byla její vina.

Krásná žena s rukama něžnými jako hrdličky. Nebyla to její vina, i když si nevybavoval její jméno. Byla to vina muže na skleněném trůnu, na jehož příkaz strážcův meč prořal ženiny svaly a kosti.

V temnotě nebylo nic od chvíle, kdy její hlava dopadla s tlumeným úderem na zem. Nebylo tam nic, jen ten výjev opakující se zas a znovu, stále dokola – a ta věc obcházející poblíž, která čekala, až se zlomí, vzdá se a vpustí ji dál. Princ.

Nepamatoval si, jestli je princem ta věc, nebo zda jím kdy si býval on sám. To těžko. Princ by nedovolil, aby té ženě usekli hlavu. Princ by to ostří zadržel. Princ by ji zachránil.

Ale on ji nezachránil a věděl, že ani jeho nepřijde nikdo zachránit.

Za stíny byl stále skutečný svět. Muž, jenž nařídil vraždu té půvabné ženy, ho nutil se v něm pohybovat. A když to dělal, nikdo si nevšiml, že se z něj bezmála stala loutka zoufale se snažící mluvit a jednat nezávisle na okovech, které mu svíraly mysl. Nenáviděl je za to, že to nepostřehli. To byla jedna z emocí, které dosud znal.

Neměla jsem tě milovat. To řekla ta žena – a pak zemřela. Neměla ho milovat a on se neměl opovážit milovat ji. Zasloužil si tu temnotu, a až neviditelná hranice padne a ta číhající věc se na něj vrhne, pronikne do něj a naplní ho... bude to spravedlivý trest.

A tak zůstával spoutaný nocí a sledoval koloběh křiku, krve a dopadu těla na kámen. Věděl, že by proti tomu měl bojovat. Věděl, že *bojoval* v těch posledních vteřinách, než mu hrdlo sevřel nákrčník z černého kamene.

Jenže v temnotě vyčkávala jakási věc a on v sobě nedokázal najít sílu k tomu, aby s ní vydržel déle bojovat.

⇨ 2 ⇩

Aelin Ashryver Galathynius, dědička ohně, oblíbenkyně Maly, nositelky světla, a právoplatná královna Terrasenu se opřela o dubový pult a ostražitě naslouchala zvukům nálevny. Rozeznávala bujaré výkřiky, steny a oplzlé prozpěvování. Ačkoli podzemní doupě hřichu známé jako Krypty v uplynulých letech prošlo rukama – a podle vzhledu by jeden řekl, že také zaživačím traktem – několika majitelů, zůstávalo stále stejné – nepříjemně horké, páchnoucí zvětralým pivem a nemytými těly a nacpané k prasknutí spodinou a profesionálními zločinci.

Nejeden mladý šlechtic nebo kupecký synek, který si to nakráčel po schodišti do útrob Krypt, už nikdy znovu nespatriil sluneční světlo. Někdy proto, že se svým zlatem a stříbrem holedbal před nesprávnou osobou, jindy proto, že byl dost ješitný nebo opilý na to, aby ho napadlo, že by mohl skočit do zápasště a vyjít ven v jednom kuse. Jindy se chovali hrubě k některé z prodejních žen ve výklencích lemujících rozlehlou místnost a na vlastní kůži se přesvědčili, kterých lidí si majitelé Krypt skutečně cení.

Aelin upíjela z korbele piva, který k ní zpocený hostinský před chvilkou přisunul. Pivo bylo vodnaté a laciné, ale aspoň bylo studené. Přes zápach špinavých těl k ní dolehla vůně pečeného masa a česneku. Zakručelo jí v břiše, ale nebyla natolik hloupá, aby si objednala jídlo. Zaprvé maso obvykle pocházelo z krys z uličky o poschodí výš a zadruhé majetnější zákazníci obvykle zjistili, že je okořeněné něčím, po čem se ve zmíněné uličce probouzeli s prázdnými kapsami. Pokud se ovšem vůbec probudili.

Oděv měla špinavý, avšak dost pěkný na to, aby padla do oka některému ze zlodějů. Proto pivo nejdříve podrobila pečlivému zkoumání. Přičichla k němu a upila doušek, než usoudila, že je v pořádku. Dříve či později – raději však dříve – se bude muset poohlédnout po nějakém jídle, ale teprve až v Kryptách zjistí, co potřebuje: Co se u všech ďasů ve Zlomovalu stalo v měsících, kdy byla pryč.

A se kterým zákazníkem se chtěl Arobynn Hamel tak moc sejit, že riskoval schůzku zde – zvláště když městem jako smečka vlků obcházeli brutální strážci v černých uniformách.

Během zmatku při příplutí do přístavu se jí kolem jedné takové hlídky podařilo proklouznout, ale ještě si stihla všimnout onyxového wyverna vyšitého na jejich uniformách. Černá na černé – třeba už krále Adarlanu unavovalo předstírat, že je cokoliv jiného než hrozba, a vydal královský dekret, kterým zavrhl tradiční purpurovou a zlatou barvu své říše. Černá symbolizovala smrt, dva klíče Sudby v jeho držení i démony z rodu valgů, z nichž chtěl vytvořit nezastavitelné vojsko.

Aelin přejel mráz po zádech a hodila do sebe zbytek piva. Když korbek položila, její kaštanové vlasy se pohnuly a zachytily světlo kovaných lustrů.

Z přístavu se spěšně odebrala na Stínový trh na břehu řeky, kde mohl každý najít, po čem jeho srdce prahlo, ať šlo o vzácné, pašované nebo to nejobyčejnější zboží, a zakoupila si kostku barvy na vlasy. Přidala obchodnici stříbrňák za to, že ji nechá použít místnůstku vzadu v krámě, aby si obarvila vlasy, které měla stále dost krátké, takže jí sahaly kousek pod klíční kosti. I kdyby ji strážci dohlížející na přístav zahlédli, stejně budou pátrat po zlatovlasé dívce. *Všichni* budou pátrat po zlatovlasé dívce, jakmile za pár týdnů dorazí zpráva, že králova bojovnice nesplnila úkol – že nevyvraždila wendlynskou královskou rodinu a neuloupila jejich plány námořní obrany.

Před měsíci poslala varování králi a královně Eyllwe a věděla, že podniknou příslušná opatření. Než však bude moci provést první kroky svého plánu, jedna osoba zůstávala v ohrože-

ní – ona osoba, jež by mohla vysvětlit, proč v přístavišti hlídkují nové strážce, i to, proč bylo město znatelně tišší a napjatější. Přímo podezřele klidné.

Jestli se mohla někde doslechnout o kapitánovi strážce a o tom, zda je v bezpečí, bylo to tady. Chtělo to jen zachytit správný rozhovor nebo usednout ke karetnímu stolu se správnými spoluhráči. Štěstí jí přálo. Zahlédla Terna – jednoho z Arobynnových nejoblíbenějších vrahů – jak si na Stínovém trhu kupuje nejnovější dávku svého oblíbeného jedu.

Sledovala ho až sem a dorazila právě včas na to, aby odhalila několik dalších Arobynnových zabijáků, kteří se v nálevně sešli. Neměli to ve zvyku – pokud nebyl přítomný jejich mistr. Obvykle se tu scházeli, když měl Arobynn schůzku s někým opravdu důležitým. Nebo nebezpečným.

Poté co Tern a ostatní proklouzli do Krypt, počkala chvíli na ulici skrytá ve stínech, aby zjistila, jestli Arobynn dorazí, ale bezvýsledně. Tudíž už musel být v nálevně.

Vydala se dovnitř za zády skupinky podnapilých kupeckých synů a zakrátko odhalila, kde Arobynn jedná se svým zákazníkem. Ze všech sil se snažila zůstat neviditelná a nenápadná, zatímco vyčkávala u pultu a všechno pozorovala.

V kápi a tmavém oblečení sem natolik zapadala, že k sobě nepřitahovala přílišnou pozornost. Říkala si, že jestli se najde hlupák, který by se jí pokusil obrát, bude jen spravedlivé mu to splatit i s úroky. Přece jen jí docházely peníze.

Dlouze si povzdechla. Kdyby jí tak viděli její poddaní: Aelin jako nájemná vražedkyně a kapsářka. Její rodiče a strýc se nejspíš obraceli v hrobecch.

I tak ale některé věci stály za to. Aelin kývla prstem v rukavici na holohlavého hostinského, ať jí natočí další korběl.

„Být tebou, tak to nepřeháním, děvče,“ ucedil posměšně hlas vedle ní.

Po očku se podívala na muže středního vzrůstu, který vklouzl vedle ní. Kdyby ho nepoznala podle tváře, která byla odzbrojujícím způsobem obyčejná, jednoznačně by jí napověděla mu-

žova stará šavle. Brunátná kůže, pichlavé oči a husté obočí – to vše tvořilo nenápadnou masku skrývající krvežíznivého zabijáka.

Aelin se opřela lokty o pult a zkřížila kotníky. „Zdravím Tern.“ Tern byl Arobynnovým pobočníkem – nebo jím alespoň byl před dvěma roky. Zákeřný, vypočítavý hajzlík, který se mohl samou ochotou přetrhnout, když šlo o to, aby za jeho pána někdo odvedl špinavou práci. „Říkala jsem si, že je jen otázkou času, než mě vyčmuhá jeden z Arobynnových psů.“

Tern se opřel o pult a vrhl na ni nebezpečně zářivý úsměv. „Pokud si dobře vzpomínám, vždycky jsi byla jeho oblíbenou čubkou.“

Uchechtla se a otočila se k němu čelem. Byli téměř stejně vysokí – a Tern se díky štíhlé stavbě těla dokázal znepokojivě snadno dostat do většiny dobře strážných míst. Hostinský si Terna všiml a raději se od nich držel dál.

Tern kývl hlavou směrem ke stínům v zadní části klenutého sklepení. „Poslední výklenek. Zrovna uzavírá jednání se zákazníkem.“

Zatěkala pohledem k místu, kam ukázal. Obě strany Krypt lemovaly výklenky, které se hemžily děvkami a před očima davu je jen tak tak zakrývaly závěsy. Její oči přelétly svíjející se těla, vyhublé tváře žen s prázdnými pohledy, které čekaly, až si v této prohnité díře budou moct vydělat na živobytí, a muže, kteří sledovali jejich pohyb od nejbližších stolů – strážce, okounějící zvrhlíky a pasáky. Ale vzadu u zdi sousedící s výklenky bylo několik dřevěných zástěn.

Právě ty od svého příchodu nenápadně pozorovala.

A nejdál mimo dosah světla zachytila lesk nablýskaných kožených bot natažených pod stolem. Naproti nim spočíval na podlaze druhý pár bot, ošoupaných a zablácených. Zdálo se, že zákazník je připravený vzít vmžiku do zaječích. Nebo se, pokud byl skutečně hloupý, vrhnout do boje.

Každopádně nebyl dost prozíravý na to, aby svého osobního strážce nechal stát v nějakém nenápadném zákoutí, a všem slí-

dílům tak při pohledu na něj bylo jasné, že se za poslední zástěnou děje něco důležitého.

Zákazníkův ochránce – po zuby ozbrojená štíhlá mladá žena s kápí staženou do čela – se opíral o nedaleký dřevěný sloup. Hladké, po ramena dlouhé tmavé vlasy se jí ve světle leskly, když se bedlivě rozhlížela po nalévárně. Držela se příliš ztuhle na to, aby ji bylo možné považovat za běžného návštěvníka. Neměla na sobě žádnou uniformu, ani barvy či erb svého pána. Aelin to nepřekvapovalo vzhledem k tomu, že zákazníkovi záleželo na utajení.

Zákazník se nejspíš domníval, že je bezpečnější sejít se zde vzhledem k tomu, že se podobná setkání obvykle odehrávala v Tvrzi vrahů nebo v některé z pochybných hospod, které patřily Arobynnovi. Nemohl tušit, že Král vrahů měl také značný podíl v Kryptách a na jediné kývnutí Aelinina bývalého mistra by se železné dveře uzamkly – a zákazník a jeho strážkyně by odtud už nikdy neodešli.

Stále však zůstávala otázka, proč Arobynn souhlasil se schůzkou v Kryptách.

Aelin nemohla dělat nic jiného než nadále upírat pohled přes síň k muži, který jí v tolika ohledech rozvrátil život.

Žaludek se jí stáhl úzkostí, přesto se ale dokázala na Terna usmát. „Věděla jsem, že vás drží na krátkém vodítku.“

Odstrčila se od pultu, a než vrah stihl cokoli dodat, vklouzla do davu. Cítila Ternův upřený pohled přímo mezi lopatkami a nepochybovala, že by jí tam s radostí zarazil šavli.

Ani se neobtěžovala ohlédnout a předvedla mu přes rameňno vulgární gesto.

Smršť kleteb, kterou za ní vyštěkl, byla daleko lepší než košilátá hudba, kterou vyhrávali na protějším konci síně.

Jak krácela, všímala si všech tváří, každého stolu a flamen-drů, zločinců a obsluhy kolem nich. Zákazníková osobní strážkyně ji nyní pozorovala a její ruka navlečená v rukavici sklouzla k obyčejnému meči zavěšenému u boku.

Ne, že by se tě to týkalo, ale hezký pokus.

Aelin pocítila nutkání povýšeně se na ženu usmát. Možná by to dokonce udělala, kdyby se nesoustředila na Krále vrahů. Na to, co ji očekávalo za zástěnou.

Byla však připravená – nejlépe, jak mohla být. Plánovala to dost dlouho.

Aelin si dopřála den odpočinku, kdy se smutkem vzpomínala na Jeřába. Když ji teď k princovi víl – a jeho k ní – poutala krevní přísaha, jeho nepřítomnost byla jako bolest, kterou člověk cítí ve ztraceném údu. Nemohla ten žal pustit z hlavy navzdory tomu, kolik měla práce. I když stesk po jejím *carranam* ničemu neposloužil a Jeřáb by ji za takové rozptylování jen nakopal do zadnice.

Druhý den poté, co se rozloučili, nabídla kapitánovi loď stříbrňák výměnou za pero a stoh papírů. Pak se zamkla ve stísněné soukromé kajutě a dala se do psaní.

Ve městě byli dva muži odpovědní za to, že zničili její život a životy lidí, jež milovala. Neopustí Zlomuval, dokud oba nepohrbí.

Plnila stránku po stránce poznámkami a nápady, dokud nevytvořila seznam jmen, míst a cílů. Zapamatovala si každý krok svého plánu a potom listy spálila mocí, jež jí žhnula v žilách, až i z posledního útržku zbyl jen popel nesoucí se z okna kajuty nad širý oceán pohroužený v noční tmě.

Přes všechny přípravy to pro ni byl i tak šok, když o týdnů později loď proplula nedaleko od pobřeží kolem neviditelného milníku a její magie zmizela. Veškerý oheň, který se po všechny ty měsíce učila opatrně ovládnout, se vytratil, jako by nikdy neexistoval. V žilách jí nezbyl ani ohořelý uhlík. Byl to nový druh prázdnoty – odlišný od propasti, již v ní zanechala Jeřabova nepřítomnost.

Uvázla v lidské kůži se schoulila na lůžko a rozvzpomínala se, jak dýchat, myslet a pohybovat svým zpropadeným tělem bez nesmrtelné grácie, na kterou si tak snadno přivykla. Byla naničovatým bláznem, když tyto dary začala používat jako berličku. To, že jí byly vyrvány, ji zastihlo nepřipravenou. *Za tohle* by jí

Jeřáb rozhodně nakopal zadek – jakmile by se sám vzpamatoval. Už jen při tom pomyslení byla ráda, že ho požádala, aby zůstal ve Wendlynu.

Vdechovala pach mořské vody a dřeva a připomínala si, že byla vycvičená, aby dokázala zabít holýma rukama, dlouho před tím, než se naučila spalovat kosti magickým ohněm. K tomu, aby zničila své nepřátele, nepotřebovala žádnou zvláštní sílu, rychlost a hbitost vílí podoby.

Nyní ji od muže odpovědného za její první krutý výcvik – muže, který byl jejím zachráncem a trýznitelem, ale nikdy se neprohlásil za jejího otce, bratra nebo milence – dělilo několik kroků. Stále hovořil se svým převzácným zákazníkem.

Aelin přemohla napětí, jež by jí mohlo ochromit ruce a nohy, a s kočičí lehkostí překonala posledních dvacet stop, které ji dělily od bývalého mistra.

V tu chvíli Arobynnův zákazník vstal, ucedil cosi ke Králi vrahů a zlostně zamířil ke své ochránkyni.

Byl zahalený v kápi, ovšem Aelin ho přesto poznala podle způsobu, jakým se pohyboval. Poznala linii jeho brady, již zahlédla ve stínech látky, i to, jak se jeho levačka letmo dotýkala pochvy meče.

U boku mu však nevisel meč s rukojetí ve tvaru orla.

Také na sobě neměl černou uniformu – pouze hnědé nevýrazné oblečení potřísněné špínou a krví.

Než Arobynnův zákazník stihl udělat dva kroky, popadla prázdnou židli a přitáhla ji ke stolu skupinky karbaníků. Sedla si a soustředila se jen na to, aby dýchala a naslouchala, ať se na ni trojice mužů u stolku mračila, jak chtěla.

Nevšímalá si jich.

Koutkem oka zahlédla, jak strážkyně kývla jejím směrem.

„Rozdej mi karty,“ zamumlala Aelin k muži sedícímu vedle ní. „Dělej.“

„Jsme uprostřed hry.“

„Tak v dalším kole,“ odpověděla. Uvolněně se posadila a svěsila ramena, když se na ni Chaol Westfall ohlédl.

❧ 3 ❧

Takže Chaol byl Arobynnovým zákazníkem.

Nebo od jejího někdejšího mistra něco tak nutně potřeboval, že se s ním odvážil setkat zde.

Co se *ksakru* stalo, když byla pryč?

Sledovala karty pleskající o stůl ulepený od piva, zatímco se jí do zad upíraly kapitánovy oči. Přála by si vidět jeho tvář, zahlédnout v šeru pod kápí aspoň její část. Přestože měl oděv potřísněný krví, nekrácel jako někdo, kdo utrpěl zranění.

Smyčka, která jí měsíce svírala srdce, se pomalu uvolnila.

Byl živý. Odkud se však vzala ta krev?

Musel usoudit, že pro něj nepředstavuje hrozbu, neboť pouze pokynul své společníci a společně se vydali k výčepu – ne, ke schodům za ním. Jeho krok byl pevný a nenucený, ovšem žena po jeho boku byla příliš napjatá na to, aby působila lhostejně. Naštěstí pro ně jejich odchodu nikdo nevěnoval sebe-menší pozornost a ani kapitán se už znovu nepodíval jejím směrem.

Zareagovala dost rychle, takže ji pravděpodobně neodhalil. To bylo dobře. I když ona by ho poznala, ať by se pohyboval, nebo stál jako socha, ať už by se halil pláštěm, nebo ne.

Chaol vyšel bez ohlednutí po schodech nahoru, zato jeho společnice ji nespouštěla z očí. Kdo to u všech *ďasů* byl? V době, kdy opustila Zlomuval, v palácové strážii žádné ženy nesloužily a Aelin si byla dost jistá, že král z nějakého směšného důvodu zapověděl, aby se o takovou pozici vůbec ucházely.

To, že spařila Chaola, na jejích plánech nic neměnilo – prozatím.

Sevřela ruku v pěst a náhle si uvědomila, jak jí na pravé ruce schází prsten. Najednou jí ten prst připadal podivně obnažený.

Přistála před ní karta. „Můžeš se přidat za tři stříbrňáky,“ sdělil jí plešatý potetovaný muž vedle ní, když rozdával karty, a pokývl k pečlivě srovnané hromádce mincí ve středu stolu.

Setkal se s Arobynnem. Nikdy by Chaola nepovažovala za hlupáka, ale něco takového... Aelin se zvedla ze židle a snažila se potlačit hněv, který jí začínal vřít v žilách. „Jsem na mizině,“ řekla. „Užijte si hru.“

Dveře na vrcholu kamenných schodů se už zavřely a Chaol a jeho společnice se vytratili.

Potřebovala chvíli, aby z tváře smazala veškeré stopy emocí až na mírné pobavení.

Byla jistá možnost, že Arobynn setkání naplánoval tak, aby proběhlo současně s jejím příchodem. Nejspíš Terna poslal na Stínový trh, aby upoutal její pozornost a přivedl ji sem. Možná věděl, co má kapitán za lubem a na čí straně teď mladý šlechtic stojí. Co když ji sem přilákal, aby se jí dostal pod kůži a trochu jí otrásl?

Arobynn jí odpovědi rozhodně nedá zadarmo, ale byla to chytřejší volba než vyběhnout za Chaolem do noci, i když ji napjaté svaly ponoukaly, ať to udělá. Měsíce – uběhlo jich tolik od chvíle, kdy ho viděla naposledy, když opouštěla Adarlan, zlomená a prázdná.

To však bylo minulostí.

Aelin si to hrdě nakráčela k zástěně. Pak se před ní zastavila a založila ruce na hrudi, když spatřila Arobynna Hamela, Krále vrahů a svého bývalého pána. Usmíval se na ni.

Arobynn poklidně uvelebený ve stínech za dřevěnou zástěnou se skleničkou vína na stole vypadal úplně stejně, jako když ho viděla naposledy. Jeho tvář měla elegantní rysy vznešeného muže,

hedvábné kaštanové vlasy mu spadaly k ramenům a prvotřídně ušitou tmavomodrou halenu měl navrchu rozvázanou s hranou ledabylostí, takže odhalovala jeho svalnatou hrud'. Neměl na ní náhrdelník ani řetěz. Mohutnými zády spočíval na opěradle lavice a jeho opálené prsty poseté jizvami ťukaly do rytmu hudby v nálevně.

„Zdravím tě, má milá,“ pronesl sladce a stříbřité oči mu zářily dokonce i v okolním šeru.

Neměl u sebe žádnou zbraň kromě nádherného rapíru u boku s bohatě zdobeným, proplétaným košem připomínajícím větrný vír zachycený ve zlatě. Jediný okázalý projev bohatství, kterým se Arobynn mohl rovnat králům a císařovněm.

Aelin vklouzla na lavici proti němu. Příliš dobře si uvědomovala, že dřevo je dosud zahřáté Chaolovým tělem. Její dýky se jí s každým pohybem přitiskly na kůži. Zlatobřít ji tížil u boku. Obrovský rubín zasazený v jeho jílci skrývala pod pláštěm – v tak sevřeném prostoru by jí legendární meč byl zcela k ničemu. To byl nepochybně důvod, proč si Arobynn k setkání vybral prostor za zástěnou.

„Skoro ses nezměnil,“ poznamenala, když se opřela o tvrdou lavici a stáhla si kápi. „Zlomuval ti vyložení prospívá.“

Byla to pravda. Arobynn navzdory blížící se čtyřicítce zůstal pohledným mužem, stejně klidným a vyrovnaným, jako byl v Tvrzi vrahů v tom sledu temných dnů po Samově smrti.

Za to, co se tehdy událo, jí krutě zaplatí.

Arobynn si ji prohlédl od hlavy po špičky bot – záměrně pomalým zkoumavým pohledem. „Myslím, že upřednostňuji tvou přírodní barvu vlasů.“

„Jistota je jistota,“ odvětila, přehodila jednu nohu přes druhou a prohlédla si ho stejně bedlivě jako on ji. Nezachytila jediný náznak toho, že by u sebe měl Orynthský amulet, královské dědictví, které jí ukradl, když ji našel polomrtvou na březích Florine. Nechal ji, aby si myslela, že se amulet, do něhož byl tajně vsazen třetí a poslední klíč Sudby, ztratil v řece. Po tisíc let její předkové ten amulet nosili, aniž by si uvědomovali jeho moc,

a on z jejich království – *jejího* království – vytvořil mocnou zemi: Prosperující a bezpečnou, ideál, jež napodobovaly dvory panovníků ve všech zemích. Přesto si nevybavovala, že by kdy Arobynn nosil kolem krku řetěz. Nejspíš amulet schovával někde v Tvrzi. „Nerada bych skončila zpátky v Endovieru.“

Stříbřité oči Krále vrahů zajiskřily a Aelin stálo značné úsilí, aby nevztáhla ruku pro dýku a vši silou ji po něm nevrhla.

Arobynn byl ovšem příliš důležitý na to, aby ho zabila na místě. Měla dost a dost času na to, aby si všechno promyslela – co chce udělat a jak to chce udělat. Byla by škoda skoncovat to tady a teď. Zvláště když měl co dočinění s Chaolem.

Co když *to* byl důvod, proč ji sem přilákal? Aby ho zastihla s Chaolem... a zaváhala.

„Pravda,“ pronesl Arobynn. „Také bych si nepřál, aby tě tam znovu odvedli. Ačkoli musím uznat, že jsi za ty dva roky získala ještě větší kouzlo. Dospěla jsi v krásnou ženu.“ Naklonil hlavu na stranu a ona pochopila, co přijde, ještě než to vyslovil: „Nebo bych měl říct *královnou*?“

Uplynulo deset let od toho, co otevřeně hovořili o jejím původu nebo o titulu, od něhož jí Arobynn pomohl se oprostit, přičemž ji naučil ho nenávidět a mít z něj strach. Někdy se o něm zmiňoval v kradmých narážkách. Obvykle šlo o výhrůžku, pomocí níž chtěl Aelin k sobě připoutat. Nikdy však nevyřkl její pravé jméno – ani když ji našel na tom zledovatělém říčním břehu a odnesl ji do svého domu plného zabijáků.

„Proč myslíš, že by mě měly tvé hrátky se slovy zajímat?“ prohodila nevzrušeně.

Arobynn pokrčil širokými rameny. „Člověk sice nemůže příliš věřit povídačkám, ale před měsícem dorazila z Wendlynu zpráva. Jistá dávno ztracená královna prý předvedla útočící adarlan-ské legii nezapomenutelnou podívanou. Pokud se nemýlím, titul, kterým ji naši vážení přátelé v říši nazývají, zní ‚Oheň dštící královská mrcha‘.“

Pokud měla být upřímná, připadalo jí to skoro směšné – dokonce lichotivé. Věděla, že se rozkřikne, jak naložila s generálem

Narrokem a třemi dalšími princí valgů, kteří se jako choroba zmocnili lidských těl. Jen si nepředstavovala, že se to tak rychle rozkřikne. „Lidé dnes uvěří čemukoli.“

„Pravda,“ řekl Arobynn. Na opačném konci Krypt zaburácel rozvášněný dav na bojovníky máchající proti sobě pěstmi. Král vrahů se s lehkým pousmáním ohlédl jejich směrem.

Uběhly téměř dva roky ode dne, kdy stála v podobném davu a přihlížela, jak Sam zápolí s bojovníky, kteří byli hluboce pod jeho úroveň, a dělá všechno pro to, aby nashromáždil dost peněz a mohl je dostat ze Zlomuvalu, pryč od Arobynna. O pár dní později skončila ve vězeňském voze mířícím do Endovieru, ale Sam...

Nikdy nezjistila, kde Sama pochovali poté, co ho Rourke Farran – pobočník Ioana Jaynea, pána zlomuvalského podsvětí – mučil a zabil. Jaynea zabila osobně dýkou vrženou do jeho odulé tváře. A pokud šlo o Farrana... Posléze se dozvěděla, že Farrana zavraždil Arobynnův osobní strážce Wesley, aby mu splatil to, čeho se na Samovi dopustili. Ale nebyla to její starost, i když Arobynn zabil Wesleyho, aby napravil pošramocený vztah mezi cechem vrahů a novým pánem podsvětí. To byl další dluh, který bylo třeba splatit.

Uměla čekat, uměla být trpělivá. Teď prostě jen nadhodila: „Takže ty teď domlouváš obchody tady? Co se stalo s Tvrzí?“

„Někteří zákazníci,“ odvětil nenuceně Arobynn, „upřednostňují schůzky na veřejnosti. Tvrz jistě lidi znervózňuje.“

„Tvůj zákazník musí být v naší hře nováčkem, když nepožadoval soukromou místnost.“

„Nevěřil mi ani v tomto ohledu. Byl přesvědčený, že v hlavní síni bude ve větším bezpečí.“

„V tom případě o Kryptách zhola nic neví.“ Podle toho, co věděla, tu Chaol nikdy předtím nebyl. Obvykle se před ním vyhýbala zmíncekám o době, kterou v této odporné špeluňce strávila. Stejně jako se před ním dokázala vyhnout spoustě dalších témat.

„Proč se mě na něj nezeptáš přímo?“

Aelin zachovávala nezúčastněný, lhostejný výraz. „Tvoji zákazníci mě nijak zvlášť nezajímají. Pověz mi o něm, nebo si to nech pro sebe.“

Arobynn opět pokrčil rameny. Bylo to elegantní, nedbalé gesto. Takže si chtěl hrát. Měl informaci, kterou proti ní mohl využít a mohl ji před ní zatajovat, dokud z ní nebude mít užitek. Bylo jedno, zda šlo o cennou informaci či nikoli. Miloval tajnůstkaření a moc, kterou mu skýtal.

Povzdechl si. „Je toho tolik, na co se tě chci zeptat – co bych se rád dozvěděl.“

„Překvapuje mě, že jsi ochotný připustit, že nejsi vševědoucí.“

Opřel se tělem o zadní část zástěny a rudé vlasy se mu zaleskly jako čerstvá krev. Předpokládala, že do Krypt vložil dostatečný obnos, aby se nemusel obtěžovat skrývat tu svou tvář. Nikdo – dokonce ani král Adarlanu – by nebyl takový hlupák, aby po něm šel.

„Od toho, co jsi odjela, je všechno jedna velká bída,“ řekl Arobynn tiše.

Od toho, co odjela. Jako by se do Endovieru vydala dobrovolně; jako by za to nebyl odpovědný; jako by si odskočila za odpočinkem a zábavou. Aelin však Krále vrahů znala příliš dobře. Stále si ji oťukával, přestože ji sem vlákal. Skvělé.

Přelétl pohledem po výrazné jizvě, jež se jí táhla přes dlaň jako doklad přísahy, kterou složila Nehemii, že osvobodí Eyllwe, a s nesouhlasným mlasknutím dodal: „Srdce mi krvácí, když na tvé kůži vidím tolik nových jizev.“

„Mně se celkem líbí.“ To byla pravda.

Arobynn si poposedl na lavici – stejně jako za všemi jeho pohyby se i za tímto skrýval jistý záměr – a světlo dopadlo na hlubokou jizvu, která se mu táhla od ucha ke klíční kosti.

„Já mám pro tuto také slabost,“ pravil s úsměvem temným jako půlnoc. To vysvětlovalo, proč ponechal límec rozhalený.

Arobynn mávl s nedbalou grácií rukou. „Dárek od Wesleyho.“

Ledabylá připomínka, čeho byl schopen a co dokázal přestát. Wesley byl jedním z nejlepších bojovníků, které kdy potkala.

Pokud nepřežil souboj s Arobynnem on, pak byla jen hrst těch, kterým by se to podařilo.

„Nejdřív Sam,“ řekla, „pak já a po mně Wesley. Stal se z tebe tyran. Zůstala kromě tvého drahého Terna v Tvrzi vrahů živá duše, nebo jsi odstranil každého, kdo se tě nějak dotknul?“ Ohlédla se po Ternovi, který se zdržoval u výčepu, a potom po dvojici vrahů usazených u stolů na protější straně místnosti, kteří se snažili předstírat, že nesledují každý její pohyb. „Přínejmenším Harding a Mullin jsou také ještě naživu. Ale ti uměli tak dobře lézt do zadku, že si moc nedovedu představit, že by ses přiměl je pozabíjet.“

Arobynn se tiše zasmál. „A já si myslel, jak si moji muži nevedou dobře, pokud jde o splynutí s davem.“ Upil vína a pokračoval: „Co kdyby ses vrátila domů a naučila je pár triků?“

Domů. Další zkouška, další hra. „Víš, že tvým pucflekům vždycky ráda ušetřím lekci, ale po dobu, co se zdržím, mám nocleh přichystaný jinde.“

„O jak dlouhé návštěvě je řeč?“

„O tak dlouhé, jak bude nutné.“ K tomu, aby ho zničila a získala, co potřebuje.

„Nu, to rád slyším,“ odpověděl Král vrahů a dal si další doušek vína. Nepochybně z lahve přinesené jen pro něj. Arobynn by se za celou planoucí říši temného boha nenapil té vodou zředěné krysí krve, kterou rozlévali u výčepu. „Vzhledem k tomu, co se stalo, se budeš muset zdržet přínejmenším pár týdnů.“

Místo krve cítila v žilách proud ledu. Věnovala Arobynnovi znuděný úsměv, zatímco se v duchu začala modlit k Male a Deanně, božským sestřám, které ji tolik let ochraňovaly.

„Jistě *víš*, co se stalo,“ dodal Arobynn a zavířil vínem ve sklence.

Parchant – ten parchant ji nutil přiznat, že o tom nemá po-
nětí. „Vysvětluje to, proč mají královští strážci ty úchvatné nové uniformy?“ *Ať s tím nemá nic společného Chaol nebo Dorian, ne Chaol nebo Dorian, ne Chaol nebo...*

„Ach, to ne. Ti muži jsou pouze novým zpestřením našeho

města. Mé žáky nesmírně baví je trápit.“ Dopil víno. „Vsadím však hezkou sumičku na to, že králova nová stráž byla u toho, když se to semlelo.“

Ovládla ruce, aby se jí nezačaly třást navzdory panice, která jí okrádala o poslední zbytky zdravého rozumu.

„Nikdo spolehlivě neví, co se ten den ve skleněném hradě odehrálo,“ spustil Arobynn.

Po tom všem, co přestála, po tom, čím se ve Wendlynu stala, se vrátila, aby zjistila... Přála si, aby tu s ní byl Jeřáb. Přála si cítit vůni borovic a sněhu, jež ho provázela, a vědět, že ať jí Arobynn přinese jakoukoli zprávu, ať jí to zlomí, jak chce, vílí válečník bude po jejím boku, aby jí pomohl poskládat její roztráštěné srdce znovu dohromady.

Jenomže Jeřáb byl daleko za oceánem a ona se modlila, aby se nikdy ani na sto mil nepřiblížil ke Králi vrahů.

„Proč nejdeš rovnou k věci?“ vybědla ho. „Chtěla bych se dnes pár hodin vyspat.“ V tom nelhala. S každým nádechem jí vyčerpáním těžkly všechny kosti v těle.

„Měl jsem za to,“ řekl Arobynn, „že bys to vzhledem ke svým schopnostem a k tomu, jak jste si vy dva byli blízcí, mohla nějak vycítit. Nebo se o tom alespoň doslechnout, když uvážím, z čeho je obviněn.“

Ten zmetek si užíval každou vteřinu. Jestli byl Dorian mrtvý nebo raněný...

„Tvůj bratranec Aedion byl uvězněn jako zrádce – za to, že se spíkl se zlomuvalskými povstalci s cílem zbavit se krále a dosadit tě na trůn.“

Svět se zastavil.

Zastavil a znovu se roztočil, jen aby se zastavil znovu.

„Ovšem,“ pokračoval Arobynn, „zdá se, že jsi o tom jeho malém spiknutí neměla tušení, a já se tudíž musím ptát, jestli král pouze hledal záminku, kterou by jistou oheň dštící královskou mrchu přilákal zpět k těmto břehům. Aedionova poprava se bude konat za tři dny a bude hlavním bodem oslav princových narozenin. Ukázková *past*, nemyslíš? Kdybych do toho měl

co mluvit, jednal bych diskrétněji, ale nemůžeš králi vyčítat, že chce vyslat jasný signál.“

Aedion. Zkrotila vír myšlenek, který jí zastřel mysl, zahnal je stranou a soustředila se na vraha před sebou. Pověděl jí o Aedionovi z nějakého zpropadeně dobrého důvodu.

„Proč mě vlastně varuješ?“ zajímala se. Král zajal Aediona a její bratranec měl skončit na popravišti – a přitom měl posloužit jako léčka. Veškeré její plány byly v troskách.

Ne – stále je mohla dotáhnout do konce. Stále mohla vykonat, co bylo třeba. Jenže Aedion... Aedion měl přednost. I kdyby jí měl později nenávidět, dokonce jí plivnout do obličeje a nazvat ji zrádkyní, děvkou a prolhanou vražedkyní. I kdyby jí měl zalívat, co spáchala a čím se stala, zachrání ho.

„Ber tu informaci jako laskavost,“ dodal Arobynn a vstal z lavice. „Jako projev důvěry.“

Vsadila by se, že je za tím něco víc, a možná se to týká jejího kapitána, jehož teplo stále cítila pod sebou na dřevěné lavici.

Také se zvedla a vyklouzla zpoza zástěny do síně. Uvědomovala si, že je pozoruje více špehů než jen Arobynnovi nohsledi. Viděli, jak přišla, usadila se u pultu a potom zamířila ke stolu Krále vrahů. Ptala se, jestli o nich věděl i její starý mistr.

Arobynn se na ni jen usmál. Byl o hlavu vyšší než ona, a když k ní natáhl ruku, dovolila mu přejet jí klouby prstů po tváři. Ztvrdlá kůže na jeho prstech výmluvně dokládala, jak často se cvičí ve svém umění. „Nečekám, že mi budeš důvěřovat. Nečekám ani, že mě budeš milovat.“

Arobynn se jí svěřil, že k ní chová takovéto city, jen jedenkrát během těch pekelných dnů. Chystala se odejít se Samem a on ji navštívil v jejím bytě ve skladišti a naléhavě ji prosil, ať zůstane. Tvrdil, že ho její odchod rozhněval a že se ke všemu, co udělal, ke každému zvrácenému úkladu, uchýlil jen ve zlosti nad tím, že se odstěhovala z Tvrze. Nikdy nezjistila, co těmi dvěma slovy – *miluji tě* – chtěl vyjádřit, ale v následujících dnech měla důvod věřit, že šlo o další lež. Poté co ji Rourke Farran omámil a jeho

špinavé ruce osahaly každou píd' jejího těla. Potom co ji nechal hníť v tom sklepení.

Výraz v Arobynnových očích zjihl. „Chyběla jsi mi.“

Ustoupila před jeho dotekem. „Zvláštní, na podzim a v zimě, když jsem byla ve Zlomuvalu, ses se mnou jedenkrát nepokusil sejít.“

„Jak bych se mohl opovážit? Myslel jsem, že mě na místě zabiješ. Dnes večer se ke mně ale doneslo, že ses konečně vrátila, a já doufal, že se tvůj postoj změnil. Opuď mi, pokud mé metody, jak tě sem přivést byly... ne právě přímočaré.“

Další tah a protitah – přiznal, že postupoval určitým způsobem, ale pravý důvod, proč to udělal, neprozradil.

Aelin odvětila: „Mám na práci lepší věci než se zajímat, jestli žiješ, nebo ne.“

„Jistě. Ovšem zajisté by tě velmi zajímalo, zda zemře tvůj milovaný Aedion.“ Srdce jí dunělo v hrudi jako zvon a ona s obavou čekala na jeho další slova. Arobynn ji nezklamal. „Dávám ti k dispozici své zdroje. Aedion je v královském žaláři, kde ho dnem i nocí střeží. Pokud budeš potřebovat pomoc nebo podporu, víš, kde mě najdeš.“

„Co za to?“

Arobynn si ji znovu bedlivě prohlédl a při tom pohledu, na hony vzdálenému bratrskému či otcovskému, ji zamrazilo hluboko v břiše. „Laskavost – jedinou laskavost.“ V hlavě jí začalo zvonit na poplach. To už by bylo lepší uzavřít dohodu s některým z princů valgů. „V mém městě se potulují nestvůry,“ řekl. „Nestvůry, které se oblékají do lidské podoby. Chci vědět, co jsou zač.“

Proplétala se bludištěm nití, které se v okamžiku mohly beznadějně zaplést.

Opatrně se zeptala: „Jak to myslíš?“

„Králova nová stráž má několik z nich mezi svými veliteli. Shromažďují lidi podezřelé z náklonnosti k magii – nebo ty, kteří jí kdysi vládli – a popravují je den co den za svítání a při západu slunce. Zdá se, že ta stvoření tím jen *prospívají*. Překvapuje mě, že ti uniklo, jak číhají v docích.“

„Pro mě jsou zrůdy všichni.“ Chaol ale nevypadal, ani nepůsobil jako oni. Aspoň v tom byla malá útěcha.

Arobynn vyčkával.

A ona stejně tak.

Ustoupila jako první. „Tohle je tedy ta laskavost? Mám ti říct, co vím?“ Nemělo smysl popírat, že zná pravdu – stejně jako se ho vyptávat, jak zjistil, že ji odhalila.

„Zčásti.“

Ironicky se zasmála. „Dvě laskavosti za cenu jedné? Typické.“

„Dvě strany jedné mince.“

Ostře se na něj podívala a pak řekla: „Král díky znalostem a jakési neznámé dávné moci, které se během let zmocnil, dokázal potlačit magii. Umí přitom vyvolávat prastaré demony, kteří ovládají lidská těla a rozšiřují řady jeho vojáků. K tomu, aby démonům umožnil proniknout do hostitelova těla, používá prsteny nebo nákrčníky z černého kamene. Zaměřuje se na ty, kteří magii v minulosti ovládali, protože se démoni mohou jejich nadání snadněji zachytit.“ Pravda, pravda, pravda – ovšem ne celá. Zamlčela znamení Sudby i klíče Sudby. Arobynn se o nich nesměl dozvědět. „Když jsem byla na hradě, potkala jsem pár mužů, které takto využil. Mužů, kteří z té moci těžili a získali na síle. A když jsem byla ve Wendlynu, postavila jsem se jednomu z jeho generálů, kterého se zmocnil nepředstavitelně mocný démon.“

„Narrok,“ pronesl zamyšleně Arobynn. Pokud ho to vyděsilo nebo šokovalo, na jeho tváři to nebylo nijak znát.

Aelin přikývla. „Pohlucují život. Tito princové mohou člověku vysát duši přímo z těla a krmit se jí.“ Polkla a slova, jež jí klouzala na jazyku, byla prodchnutá strachem. „Nosí ti muži, které jsi viděl – ti velitelé – nákrčníky nebo prsteny?“ Chaolovy ruce byly bez ozdob.

„Jen prsteny,“ odpověděl Arobynn. „Je v tom rozdíl?“

„Myslím, že prince udrží jen nákrčník. Prsteny jsou pro nižší demony.“

„Jak se dají zabít?“

„Ohněm,“ odvětila. „Ty prince jsem zabila ohněm.“

„Ach tak. Hádám, že nešlo o běžný druh ohně.“

Přikývla.

„A pokud mají prsten?“

„Viděla jsem, jak byl jeden takový zabit, když mu prokláli srdce mečem.“ Chaol zabil Caina tak lehce. Byl to malá úleva, ale...

„U těch s nákrčníky může pomoci, když se jim setne hlava.“

„Lidé, kterým ta těla patřila – zemřou?“

Před očima se jí mihl Narrokův úpěnlivý, úlevný výraz. „Vypadá to tak.“

„Chci, abys jednoho chytila a dopravila ho do Tvrze vrahů.“

Nevěřicně na něj zírala. „V žádném případě. Proč?“

„Třeba bych se od něj dozvěděl něco užitečného.“

„Tak si ho chyt' sám,“ odsekla. „Řekni si o jinou laskavost.“

„Jsi jediná, kdo se těm stvořením postavil a přežil to.“ V jeho pohledu nezachytila náznak shovívavosti. „Při nejbližší příležitosti pro mě jednoho ulov – a já ti pomohu ve věci tvého bratrance.“

Čelit jednomu z valgů, byť nižšímu démonovi...

„Aedion má přednost,“ namítla. „Nejdřív zachráníme jeho a já pak nasadím krk a zkusím ti jednoho z těch démonů obstarat.“

Bohové jim pomáhejte, jestli Arobynn pochopí, že by mohl démona ovládat pomocí amuletu, který ukrýval.

„Zajisté,“ odtušil.

Uvědomovala si, že je to bláhové, ale nemohla si tu další otázku nechat pro sebe. „Co máš v úmyslu?“

„Toto je mé město,“ zavrnil. „A směr, kterým se ubírá, se mi nijak nezamlouvá. Škodí to mým investicím a mám po krk toho, jak ve dne v noci poslouchám skřeky hodujících vran.“

No, aspoň na něčem se shodli. „Vidím, že jsi obchodník až do morku kostí.“

Arobynn na ni dál upíral pohled milence. „Všechno má svou cenu.“ Něžnými hřejivými rty ji zlehka políbil na tvář. Potlačila znechucené zachvění, které proběhlo jejím tělem, a přiměla

se k němu naklonit, když přiblížil ústa k jejímu uchu a zašeptal: „Pověz, co mám udělat, abych všechno odčinil. Nařid' mi, abych se plazil po žhavém uhlí, abych spal na lůžku z hřebů, abych rozřezal vlastní maso. Řekni slovo a já to vykonám. Nech mě ale, abych o tebe pečoval jako kdysi, předtím... předtím, než mi šílenství otrávil srdce. Trestej mě, muč mě, znič mě, ale dovol mi, abych ti pomohl. Udělej pro mě tuto maličkost – a já ti položím k nohám celý svět.“

Vyschlo jí v ústech a odtáhla se dost daleko na to, aby se zadívala do jeho krásné aristokratické tváře a do očí lesknoucích se žalem a živočišnou dychtivostí, kterou téměř cítila na jazyku. Pokud Arobynn věděl o jejím vztahu s Chaolem a vyzval kapitána, aby sem přišel... Udělal to, aby získal informace, zkoušel ji nebo se nějakým zvráceným způsobem ujistil o své nadřazenosti? „Není nic...“

„Ne – počkej,“ přerušil ji a poodstoupil. „Zatím nic neříkej. Vyspi se na to. Ovšem co kdybys ještě předtím dnes v noci navštívila jihovýchodní část tunelů? Možná tam najdeš toho, koho hledáš.“ Zachovávala klidný – až znuděný – výraz, zatímco si jeho radu ukládala do paměti. Arobynn zamířil do zaplněné síně, kde pozorně vyčkávali tři vrazi, připravení zasáhnout. Tu se k ní však naposledy otočil. „Když ses za dva roky mohla tolik změnit, proč bych nemohl i já?“

S těmi slovy se pomalu vydal mezi stoly. Tern, Harding a Mullin se mu pověsili na paty – a Tern se jednou obrátil jejím směrem, aby jí oplatil vulgární gesto.

Aelin však sledovala pouze Krále vrahů, jehož elegantní kroky vyzářovaly moc a jehož vznešený šat ukrýval tělo bojovníka.

Lhář. Zkušný, prohnáný lhář.

V Kryptách bylo přítomno příliš mnoho očí na to, aby si promnula tvář, kde jí na kůži dosud zůstával přízračný letmý otisk Arobynnových rtů, nebo ucho, na němž stále cítila jeho horký dech.

Parchant. Stočila pohled zpět k zápasníkům na druhém konci síně, k prostitutkám těžce si vydělávajícím na chleba, k mu-

žům, kteří toto místo vlastnili a příliš dlouho těžili z krve, žalu a bolesti. Téměř jako by tam viděla Sama – skoro si ho dokázala představit, jak tam bojuje, mladý, silný a úchvatný.

Navlékla si rukavice. Než opustí Zlomuval a získá zpět svůj trůn, bude třeba splatit hromady dluhů. A začne okamžitě. Naštěstí byla ve vražedném rozpoložení.

Bylo jen otázkou času, než Arobynn vyloží své karty nebo než muži adarlanského krále najdou stopu, kterou pro ně pečlivě připravila v přístavišti. Někdo po ní půjde – už brzy, soudeč podle výkřiků, jež zazněly zpoza kovových dveří na vrcholu schodů a které vystříдалo hluboké ticho. Aspoň tato část jejího plánu probíhala, jak měla. S Chaolem se vypořádá později.

Rukou v rukavici zvedla jeden z měďáků, které Arobynn ponechal na stole. Vyplázl jazyk na krutý, nelítostný profil krále vyražený na jedné straně – a pak na řvoucího wyverna zdobícího druhou stranu. Hlava, Arobynn ji opět zradil. Wyvern, byli to královi muži. Železné dveře nahoře znovu zaskřípaly a do síně vtrhl chladný noční vzduch.

S pousmáním cvrnkla palcem minci do vzduchu.

Měďák se stále točil, když se na vrcholu kamenných schodů objevili čtyři muži v černých uniformách ověšení hrůzu budícími zbraněmi. V okamžiku, kdy měďák zazvonil na stole s wyvernem lesknoucím se v matném světle, byla Aelin Galathynius připravená brodit se krví.

4

Aedion Ashryver věděl, že zemře – a to brzy.

Neobtěžoval se smlouvat s bohy. Beztak na jeho prosby nikdy neodpověděli.

V letech, kdy byl válečníkem a generálem, měl neustále na paměti, že tak či onak zahyne – pokud možno na bitevním poli způsobem, který by si vysloužil píseň nebo příběh, jenž by se dal vyprávět u ohně.

Teď ho ale čekal jiný konec.

Buď bude popraven při jakési velkolepé slavnosti, kterou chystal král, aby z jeho smrti vytěžil, co se dá, nebo zahyne tady dole v zahnívajícím vlhké cele na nákazu, která pomalu, ale jistě šířila jeho tělo.

Začalo to drobnou rankou, kterou utřil v boji před třemi týdny, když ta krvelačná zrůda zavraždila Sorschu. To zranění na žebrech se mu podařilo skrýt před strážci, kteří ho prohlédli. Doufal, že buď vykrvácí, nebo se rána zanítí a zahubí ho dřív, než ho král bude moc použít proti Aelin.

Aelin. Jeho poprava měla být pastí, do níž ji polapí. Měla ji přesvědčit, aby riskovala a pokusila se ho zachránit. A on raději zemře, než aby něco takového dopustil.

Jen nečekal, že to bude tak ukrutně bolet.

Tajil horečku před strážci, kteří ho zahrnovali posměšky, a dvakrát denně mu nosili jídlo a vodu. Předstíral, že upadá do rozmrzelého mlčení a že se jim podařilo to klející zvíře vztekle přecházející sem tam zlomit. Byli to zbabělci, kteří se k němu

neodvážili příliš blízko. Nevšimli si, že se sice už nesnaží rozbít okovy, které mu dovolovaly vstát a ujit pár kroků, ale tím jeho vzdor neskončil. Uniklo jim, že už moc často nevstává s výjimkou chvil, kdy si musel odbýt tělesné potřeby, a toto ponížení pro něj nebylo ničím novým.

Aspoň že mu nenasadili jeden z těch nákrčníků, přestože jeden viděl vedle králova trůnu v tu noc, kdy šlo všechno k ďasu. Vsadil by pěknou kupu peněz, že ten nákrčník z kamene Sudby byl určený pro králova vlastního syna – a modlil se, aby princ zemřel, než by otci dovolil, aby mu nasadil obojek jako psovi.

Aedion se pohnul na plesnivém slamníku a kousl se do rtu, aby nevykřikl šíravou bolestí, která mu zachvátila žebra. Ta byla den za dnem horší. Příměs vílí krve v jeho žilách bylo to jediné, co ho ještě udržovalo naživu. Zoufale se ho snažila uzdravit, ale zanedlouho i nesmrtelná síla v jeho žilách podlehne nákaze.

Bude to taková úleva – tak požehnaná úleva vědět, že ho nevyužijí proti Aelin a že brzy spatří ty, které po všechny ty roky tajně uchovával ve svém zlomeném srdci.

Proto snášel každý záchvat horečky, každou vlnu nevolnosti a bolesti. Brzy – už brzy ho navštíví smrt.

Aedion jen doufal, že pro něj přijde dříve než Aelin.

Tu noc by klidně mohla skončit v kaluži krve *ona*. Aelin si to uvědomila, když se hnala křivolakými uličkami chudinské čtvrti a zastrkovala zkrvavené nože, aby za sebou nezanechávala stopu rudých kapek.

Díky měsícům, kdy s Jeřábem pobíhala po Cambrijských horách, dokázala pravidelně dýchat a udržet si čistou hlavu. Usoudila, že poté, co se střetla s kožonoši, unikala prastarým stvůrám velkým jako menší chalupa a spálila na popel čtyři démonické prince, není skutečnost, že má v patách dvacet mužů, zdaleka tolik děsivá.

Přesto to byl obří, neodbytný trn v patě. Navíc takový, který by ji mohl dost dobře srazit na kolena. Po Chaolovi nebylo nikde ani vidu – mužům, kteří vtrhli do Krypt, ze rtů neunikl ani náznak jeho jména. Žádného z nich nepoznala, ale vyvolávali v ní nepříjemný *pocit*, jenž provázal většinu z těch, kdo se dostali do kontaktu s kamenem Sudby nebo propadli jeho vlivu. Neměli na sobě nákrčníky ani prsteny, avšak cosi v jejich nitru bylo přesto prohnilé.

Alespoň že ji nezradil Arobynn – bylo ovšem velice *příhodné*, že odešel jen pár minut předtím, než královi noví strážci našli klikatící se stopu, kterou zanechala v přístavu. Možná to byla zkouška, aby se přesvědčil, zda její schopnosti stále odpovídaly jeho očekáváním, pro případ, že by přijala jeho skromnou nabídku. Když si prosekávala cestu ven skrz jedno tělo za druhým, musela se ptát, jestli Arobynn pochopil, že celý večer představo-

val zkoušku také pro něj a že ty muže přivedla přímo do Krypt. Říkala si, jak bude zuřit, až zjistí, co zbylo z nálevny, která pro něj byla zlatým dolem.

To místo plnilo rovněž truhlice lidí, kteří zabili Sama a vychutnávali si každý okamžik jeho utrpení. Kdyby mohla ovládat magii, nejspíš by nálevnu vypálila do základů. Jenže nyní se na kouzla spoléhat nemohla. Její smrtelné tělo navíc navzdory měsícům tvrdého tréninku začínalo těžknout a ona nad ním pomalu ztrácela kontrolu, zatímco uháněla úzkým průchodem. Široká ulice na konci byla příliš osvětlená a příliš na očích.

Aelin prudce zahrnula k hromadě polámaných beden a smetí nakupené u zdi cihlové budovy, dost vysoké na to, aby při správném načasování dokázala vyskočit na římsu několik stop nad ní.

Za zády slyšela blížící se kvapné kroky a výkřiky. Museli být rychlí jako blesk, když s ní celou cestu drželi krok.

Zatraceně.

Vyskočila na bedny a hromada se zachvěla a zakývala, jak po ní Aelin šplhala. Každý její pohyb byl úsporný, hbitý a vyrovnaný. Jeden špatný krok a propadne se shnilým dřevem nebo pošle celou hromadu k zemi. Bedny skřípaly, ale ona šplhala výš a výš, až dosáhla na vrcholek a přehoupla se na vyčnívající římsu.

Prsty jí projela ostrá bolest, když je zaryla do cihel s takovou silou, až jí v rukavicích praskaly nehty. Zatnula zuby i svaly a vytáhla se nahoru, načež proklouzla otevřeným oknem do domu.

Na okamžik či dva se rozhlédla po zaplněné kuchyni. Byla tmavá a čistá a v úzké chodbě za ní hořela svíce. Sevřela rukojeti nožů a vyběhla do chodby, zatímco v uličce pod oknem sílí pokřik pronásledovatelů.

Někdo tu bydlel – byl to něčí dům a ona do něj ty muže zavedla. Řítla se chodbou a dřevěná prkna na podlaze se jí chvěla pod nohama. Rozhlížela se. Byly tu dvě ložnice a v obou někdo byl. Do prdele. *Do prdele.*

Na špinavých matracích v první místnosti leželi tři dospělí lidé a v druhé ložnici spali další dva. Jeden z nich se prudce posadil, když s dusotem utíkala kolem. „Zůstaň ležet,“ sykla na něj. Bylo to jediné varování, které mu mohla dát, než doběhla k posledním dveřím na chodbě zataraseným židlí zaraženou pod kliku. Lepší zabezpečení by se v chudinské čtvrti dalo sotva pořídit.

Odhodila židli stranou a ta narazila do stěny úzké chodby, kde pronásledovatele aspoň na okamžik zpomalí. Krátce pohnula rukou a hodila za sebe stříbrňák, aby uhradila škodu a místní si mohli pořídit lepší zámek.

Za dveřmi se nacházelo společné schodiště, dřevěné stupínky pokryté skvrnami a hnilobou. Panovala tam naprostá tma.

Mužské hlasy už se rozléhaly nebezpečně blízko a dole na schodech se ozval dusot.

Aelin vystřelila po schodech vzhůru. Obíhala kolem dokoła a dech ji bodal v plicích jako střepiny skla. Pak proběhla třetí poschodí, kde se schody zúžily.

Nesnažila se být potichu, když vrazila do dveří na půdu. Pronásledovatelé beztak věděli, kde je. Obklopil ji vlahý noční vzduch a ona ho vděčně vdechovala, zatímco obhlížela střechu a ulice dole. Postranní průchod za domem byl příliš široký. Velká ulice po levici nepřicházela v úvahu, ale tamhle v průchodu si všimla mříže kanálu.

Co kdybys dnes v noci navštívila jihovýchodní část tunelů? Možná tam najdeš toho, koho hledáš.

Věděla, koho měl na mysli. Takže jí připravil další dárek – a novou figurku do jejich hry.

S lehkostí kočky sklouzla po okapu upevněném po straně budovy. Vysoko nad ní se rozkřičely hlasy. Už byli na střeše. Seskočila do kaluže něčeho, co jednoznačně zapáchalo močí, a než jí otřes při dopadu stihl pořádně zabrnět v kostech, už brala nohy na ramena.

Doběhla k mříži, dopadla na kolena a přejela po nich posledních pár stop. Pak zatnula prsty do víka a zvedla ho. Neslyšně, rychle, bez jediného zbytečného pohybu.

Kanál byl naštěstí prázdný. Při náporu smradu, který jí stoupal vstříc, musela potlačit nevolnost.

Když strážce nahlédly přes okraj střechy, byla už ta tam.

Aelin kanály nenáviděla.

Ne proto, že byly špinavé, páchly a byly zamořené krysami. Naopak představovaly šikovný způsob, jak projít Zlomuvalem, aniž by si člověka kdokoli všiml nebo ho obtěžoval, pokud dotyčný znal cestu podzemím.

Nenáviděla je od chvíle, kdy ji jeden osobní strážce, kterému se nezamlouval její plán zabít jeho pána, svázal a nechal ji v jednom z nich, aby se utopila. Kanály zaplavily splašky, ale jí se podařilo vysvobodit z pout a pak plavala – doslova *plavala* – zahnívajícím vodou. Východ byl ale uzavřen. Samovi se jí jen náhodou podařilo zachránit, jenže to už byla napůl utonulá a spolykala přitom polovinu splašků.

Vyžadovalo to celé dny, nespočetně koupelí a nekonečné hodiny zvracení, než si opět připadala čistá.

Když měla vlézt do kanálu a zavřít nad sebou mříž... Za dnešní noc se jí poprvé trásly ruce. Přinutila se ale překonat strach a začala se plížit šerem tunelů ozářených měsíčním světlem.

Špicovala uši.

K cestě jihovýchodním směrem si vybrala velký starý tunel, jednu z hlavních tepen celé sítě. Táhl se tudy snad už v dobách, kdy se Gavin Havilliard rozhodl, že na toku Avery založí hlavní město svého království. Každou chvíli se zastavovala a naslouchala, ale nezachytila jedinou známku toho, že by měla za zády pronásledovatele.

Z šera se vynořila křižovatka čtyř různých tunelů a Aelin zvolnila krok a sevřela v prstech rukojeti nožů. První dvě chodby vypadaly bezpečně; třetí byla tmavší, ale široká – a přivedla by ji kapitánovi rovnou pod nos, jestliže se vydal do hradu. Čtvrtá vedla jihovýchodně.

Nepotřebovala vílí smysly, aby poznala, že temnota plazící se

z jihovýchodního tunelu není jen tak obyčejná. Měsíční paprsky, jež sem dopadaly skrz mříž, jí nepronikaly. Nevycházel z ní žádný zvuk, ani šramocení krys.

Šlo o další z Arobynnových triků – nebo darů? Nepatrné zvuky, jimiž se nechala vést, přicházely právě z tohoto směru. Jenže v tomto bodě se veškeré stopy vytrácely.

Neslyšně jako kočka přecházela před hranicí, kde kalné světlo mizelo v neproniknutelné tmě. Tiše zvedla kámen a vhodila ho do temnoty před sebou.

Nezachytila ťuknutí provázející jeho dopad.

„Na tvém místě bych to nedělala.“

Aelin se obrátila za tím chladným ženským hlasem a jakoby mimochodem si připravila nože.

Dvacet kroků od ní se o stěnu tunelu opírala ta strážkyně z Krypt s kápi na hlavě.

No, aspoň že tu byl jeden z nich. A pokud šlo o Chaola...

Aelin se s nožem připraveným v ruce vydala ke strážkyni, přičemž si neznámou ženu ostražitě prohlížela. „Já bych ti zase neradila přepadávat lidi v kanálech.“

Když už je dělilo jen několik stop, žena zvedla jemné, avšak zjizvené ruce, jejichž kůže byla snědá dokonce i v bledém světle luceren nahoře na ulici. Když se dokázala příkrást tak blízko, musela být dobře vycvičená – v boji, plížení nebo v obojím. Pochopitelně musela být obratná, když si ji Chaol vybral, aby mu v Kryptách hlídala záda. A kam se vůbec poděl?

„Nálevny pochybné pověsti a kanály,“ prohodila Aelin s noži stále tasanými. „Tomu říkám život.“

Mladá žena se odstrčila od zdi a ve stínech kápě se jí zahoupala záplava inkoustově černých vlasů. „Ne všichni máme to štěstí, abychom pobírali královský plat, bojovnice.“

Takže ji poznala. Hlavní otázkou bylo, jestli to řekla Chaolovi. A kde je kapitán teď. „Smím-li se ptát, proč bych neměla házet kamení do toho tunelu?“

Strážkyně ukázala k chodbě, kterou měla nejbliže za sebou a kudy proudil čerstvý vzduch. „Pojď se mnou.“

Aelin se tiše zasmála. „Budeš muset být přesvědčivější.“

Štíhlá žena přistoupila blíž a světlo měsíce ozářilo tvář pod kápí. Byla hezká, i když zasmušilá. Ta žena mohla být tak o dva o tři roky starší než ona.

Neznámá zhurta ucedila: „Máš za zadkem dvacet strážců, kteří jsou dost vychytralí na to, aby se brzy porozhlédli i tady dole. Doporučuji ti jít se mnou.“

Aelin měla chuť jí pro změnu navrhnout, ať táhne do pekel, ale místo toho se usmála. „Jak jsi mě našla?“ Bylo jí to jedno, ale potřebovala si ji trochu víc oťukat.

„Měla jsem štěstí. Byla jsem vyslána na průzkum, a když jsem obhlížela ulici, všimla jsem si, že sis našla nové přátele. My se, pokud jde o lidi potulující se kanály, obvykle řídíme pravidlem *Nejdřív udeř, pak se ptej*.“

„A koho si mám představit pod tím ‚my‘?“ zeptala se Aelin sladce.

Žena se vydala k osvětlenému tunelu, aniž by si v nejmenším všímala Aelininých nožů. Takže byla nadutá a hloupá. „Pojď se mnou, bojovnice, a zjistíš věci, které bys možná ráda znala, nebo zůstaň a počkej na to, co jsi tím svým kamenem přivolala.“

Aelin uvažovala o jejich slovech a o všem, co dnešní noc slyšela a viděla. Navzdory mrazení v zádech se strážkyně srovnala krok a zastrčila nože do pouzder na stehnech.

Zatímco se cestou pod ulicemi brodily svinstvem a splašky, Aelin v nastalém tichu sbírala síly.

Žena kráčela spěšně a bez zastavení jedním tunelem za druhým. Aelin si všímala každé zatačky a mříže, aby si v duchu sestavila mapu míst, jimiž prošly.

„Jak jsi mě poznala?“ zeptala se nakonec.

„Před měsíci jsem tě viděla ve městě. Kvůli těm rudým vlasům jsem tě ale v Kryptách hned nepoznala.“

Aelin ji pozorovala koutkem oka. Neznámá žena třeba ani nevěděla, kdo Chaol ve skutečnosti je. Mohl se jí představit pod jiným jménem, přestože žena tvrdila, že ví o něčem, co Aelin údajně hledá.

Její průvodkyně se chladným klidným hlasem zeptala: „Honí tě proto, že tě poznali, nebo proto, že ses pustila do pŕtky, o kterou sis v Kryptách vyloženě koledovala?“

Bod pro neznámou. „Proč mi to nepovíš ty? Pracují ti strážci pro kapitána Westfalla?“

Žena se tlumeně zasmála. „Ne, těmhle strážcům nevelí.“

Aelin polkla úlevné oddechnutí, přitom jí však v hlavě hlo-dalo na tisíc dalších otázek.

Její boty rozmáčkly něco podezřele měkkého a Aelin musela přemoc zachvění, když žena zastavila před vchodem do dalšího dlouhého tunelu, jehož první polovinu osvětlovalo měsíční světlo proudící skrz nepravidelně zasazené mříže. Z opačného konce k nim dosahovala nepřirozená tma. Když Aelin nahlédla do jejích útrob, měla pocit, že ticho uvnitř vyvolává představu číhající šelmy. Panoval tu klid. Naprostý klid.

„Tudy,“ poznamenala neznámá a přistoupila k vyvýšenému kamennému chodníku vybudovanému po straně tunelu. Blázen – byla blázen, když jí takto nastavovala záda. Ani nezahléd-la, jak Aelin vytáhla nůž.

Došly už dost daleko.

Žena se elegantními kroky dlouhých nohou vydala po úzkém kluzkém schodišti, které vedlo k chodníku. Aelin odhadla vzdálenost k nejbližšímu východu a hloubku nevelkého proudu špíny tekoucího středem tunelu. Na to, aby do něj v případě nutnosti mohla vhodit tělo, byl ovšem hluboký dost.

Aelin pozvedla nůž, vklouzla své průvodkyni za záda těsně jako milenec a přiložila jí ostří na hrdlo.

⇨ 6 ⇩

„Můžeš mi říct jednu větu,“ pošeptala Aelin ženě do ucha a přitiskla jí dýku ke krku ještě důrazněji. „Jednu větu, kterou mě přesvědčíš, abych tě nepodřízla jako jehně.“

Žena sestoupila ze schodů a bylo jí třeba přiznat, že nebyla tak nedovtipná, aby sáhla po zbraních ukrytých u boku. Když byla zády přitisknutá k Aelinině hrudi, měla je beztak mimo dosah. Polkla a svaly na krku se jí pohnuly pod ostrím, jež jí Aelin přidržovala na hladké kůži.

„Chci tě odvést ke kapitánovi.“

Aelin na nůž lehce přitlačila. „Pokud o tom chceš přesvědčit někoho, kdo ti drží dýku u krku, musíš se víc snažit.“

„Před třemi týdny opustil službu na hradě a uprchl, aby se přidal na naši stranu. Na stranu *povstalců*.“

Aelin se málem podlomila kolena.

Nejspíš měla ve svých plánech počítat se třemi stranami: s králem, Arobynnem a povstalcí – kteří by si s ní mohli chtít vyrovnat účty za to, že v zimě rozpárala Archera Finna. Přestože s nimi teď spolupracoval Chaol.

Zahnala tu myšlenku, než na ni mohla naplno dolehnout. „A princ?“

„Žije, ale zůstal na hradě,“ sykla povstalkyně. „Stačí to na to, abys sundala ten nůž?“

Ano. Ne. Pokud se Chaol připojil ke vzbouřencům... Aelin spustila ruku s nožem a vkročila zpět do kaluže světla proudícího skrz mříž ve stropě kanálu.

Žena se bleskurychle otočila a natáhla se po jedné ze svých dyk. Aelin nesouhlasně zamlaskala a ženiny prsty se zarazily na pečlivě vyleštěné rukojeti.

„Rozhodnu se tě ušetřit a ty mi takhle oplácíš?“ prohodila Aelin a sundala si kápi. „Vlastně nevím, proč mě to překvapuje.“

Povstalkyně pustila nůž, napodobila její gesto a odhalila pěknou snědou tvář – vážnou, beze stopy strachu. Její tmavé oči se na Aelin zkoumavě upíraly. Měla ji brát jako spojence, nebo nepřítel?

„Pověz mi, proč jsi sem přišla,“ vyzvala ji žena šeptem. „Kapitán tvrdí, že jsi na naší straně, jenže dnes v noci ses před ním v Kryptách skrývala.“

Aelin zkrřížila ruce na hrudi a opřela se zády o vlhkou kamennou stěnu. „Začneme tím, že mi řekneš své jméno.“

„Po tom ti nic není.“

Aelin povytáhla obočí. „Požaduješ odpovědi a přitom mi je sama odpíráš. Žádný div, že tě kapitán nechal při jednání čekat venku. Ta hra se hraje obtížně, když neznáš pravidla.“

„Slyšela jsem, co se stalo v zimě. Že jsi vtrhla do skladiště a spoustu z nás pobila. Povraždila jsi povstalce – mé přátele.“ Na její chladné klidné masce se neobjevila jediná trhlinka. „A přesto mám věřit, že jsi celou dobu byla na naší straně. Odpuť, že s tebou nemluvíme na rovinu.“

„Podle tebe bych neměla zabíjet lidi, kteří unášejí a bijí mé přátele?“ odvětila Aelin tiše. „Nemám se uchýlovat k násilí, když dostávám vzkazy s hrozbou, že moji blízcí budou *zabití*? Nemám vykuchat sobeckého hajzla, který nechal zavraždit mou milovanou přítelkyni?“ Odstrčila se od zdi a vykročila k ženě. „Chceš snad, abych se omluvila? Měla bych se kvůli něčemu z toho plazit po kolenou?“ Z tváře povstalkyně nešlo nic vyčíst – buď následkem výcviku, nebo její chladné povahy. Aelin se pohrdavě zasmála. „To jsem si myslela. Co abys mě odvedla ke kapitánovi a nechala si ty svatouškovské žvásty na později?“

Žena opět pohlédla do tmy a mírně zavrtěla hlavou. „Kdybys mi nepřiložila dyku na krk, řekla bych ti, že jsme na místě.“ Ukázala na tunel před nimi. „Rádo se stalo.“

Aelin přemýšlela, jestli s ní nepraští o špinavou mokrou zeď, jen aby jí připomenula, co je králova bojovnice zač, ale vtom její ucho zachytilo šelest přerývavého dechu vycházející ze tmy. Lidského dechu – a šepotu.

Boty klouzající a dopadající na kameny, znovu šepot – tlučené příkazy hlasů, které nepoznávala, naléhavé *pospěš a teď buďte zticha* a...

Aelin ztuhl každý sval v těle, když jakýsi muž sykl: „Do vyplutí zbývá dvacet minut. *Rychle.*“

Ten hlas znala.

Přesto nebyla připravená stanout tváří v tvář Chaolovi Westfalovi, který se vypořádával ze tmy na konci tunelu a s dalším postavcem přidržoval bezvládného, nezdravě hubeného muže. Zdá jim kryl další ozbrojenec.

Kapitánovy oči dokonce i na tu dálku zachytily Aelinin pohled.

Neusmál se.

7

Celkem byli zranění dva. Jednoho drželi Chaol a jeho společník a druhý se opíral o dva muže, s nimiž se nikdy předtím nesetkala. Ostatní tři – dva muži a jedna žena – jim krylí záda.

Povstalkyni vedle Aelin jen přelétli pohledem. Byla přítel.

Aelin jim hleděla do očí, když spěšně postupovali jejím směrem s tasenými zbraněmi. Všichni byli potřísněni krví – rudou a černou krví, které příliš dobře znala. A ti dva muži, kteří byli téměř v bezvědomí...

Jeich vyzábly a seschlý vzhled pro ni také nebyl ničím novým. Stejně jako jejich pohublé tváře. Pro oběti valgů ve Wendlynu už nemohla nic udělat, ale Chaolovi a jeho spojencům se nějak podařilo tyhle dva zachránit. Sevřel se jí žaludek. Průzkum – mladá žena vedle ní byla vyslána, aby prozkoumala cestu, jež je čekala, a ujistila se, že zachránci bezpečně projdou.

Stráží ve městě se tedy nezmocnili obyčejní valgové, jak naznačoval Arobynn.

Ne, musel tu být přinejmenším jeden princ valgů. Pokud měla soudit podle tmy zde v tunelech... *Do prdele.* A Chaol byl...

Chaol se zastavil na tak dlouho, aby jeho společník převzal zraněného a pomohl ho odnést pryč. Potom vykročil k ní. Děnilo je dvacet stop. Patnáct. Deset. Z koutku úst mu stékal pramínek krve a dolní ret měl rozbitý. Probojovali si cestu...

„Vysvětli mi to,“ zašeptala Aelin ženě po svém boku.

„To není můj úkol,“ odpověděla.

Nezkoušela na ni naléhat. Ne, když Chaol nyní stál před ní a vytřeštěnýma bronzovýma očima pohlížel na krev, kterou byla pro změnu zbrocená ona.

„Jsi zraněná?“ Jeho hlas zněl ochraptěle.

Aelin beze slova zavrtěla hlavou. Bohové. *Bohové*. Teď, když na hlavě neměl kápi, mu viděla do obličjeje... Vypadal úplně stejně, jak si ho pamatovala – jeho drsně hezká opálená tvář byla možná pohublejší a zarostlejší, ale stále to byl Chaol. Pořád to byl muž, do něhož se zamilovala předtím, než... než se všechno změnilo.

Bylo tolik věcí, které čekala, že v takovouto chvíli řekne, udělá nebo bude cítit.

Po tváři se mu táhla úzká bílá jizva. Dárek od ní. Poznamenala ho tu noc, kdy zemřela Nehemia. Kdy se ho Aelin pokusila zabít.

Také by to udělala, kdyby ji Dorian nezastavil.

V tom okamžiku ale pochopila, co Chaol udělal, čí stranu si vybral, a jednou provždy mezi nimi vytvořil propast. To jediné mu nemohla zapomenout a nedokázala mu to odpustit.

Její mlčení bylo pro kapitána dost jasnou odpovědí. Podíval se na ženu po Aelinině boku – na svou průzkumnici. *Jeho* průzkumnici, která se řídila jeho rozkazy. Jako by jim všem velel.

„Cesta před námi je volná. Držte se ve východních tunelech,“ řekla žena.

Chaol přikývl. „Pokračujte v cestě,“ nařídil ostatním, kteří už došli až k němu. „Za chvíli vás doženu.“ Jeho tón byl rozhodný a příkrý. Jako by to dělal už stokrát.

Povstalci beze slova postupovali tunely a vrhali na Aelin kradmé pohledy, když procházeli kolem. Zdržela se jen její mladá průvodkyně, která je pozorovala.

„Nesryn,“ oslovil ji Chaol a samotné její jméno znělo jako rozkaz.

Nesryn se pronikavě zadívala na Aelin. Odhadovala ji a posuzovala.

Ta se na ni nevzrušeně usmála.

„*Faliq*,“ zavrčel Chaol a žena na něj upnula oči černé jak půl-
noc. Pokud by k odhalení Nesrynina původu nestačilo její pří-
jmení, prozradily by ji lehce zešikmené oči zdůrazněné decentní
linkou, jež dokazovaly, že aspoň jeden z jejích rodičů pocházel
z jižního světadílu. Bylo zajímavé, že se to i přes neskrývaně ne-
přátelský postoj zlomuvalských vůči přistěhovalcům nesažila
skrývat a malovala si oči i na průzkumnou výpravu. Chaol kývl
za jejich odcházejícími druhy. „Jdi do přístavu.“

„Bude bezpečnější, když tu jeden z nás zůstane,“ promluvila
opět tím chladným, vyrovnaným hlasem.

„Pomoz jim dostat se do doků a pak se rychle vrať do čtvrti
řemeslníků. Velitel tvé posádky si všimne, když přijdeš pozdě.“

Nesryn přelétla Aelin pohledem odshora dolů a ve tváři se jí
nehnul jediný sval. „Jak víme, že sem nepřišla z jeho rozkazu?“

Aelin velice dobře věděla, o kom mluví, a tak na mladou ženu
mrkla. „Kdybych sem přišla z králova rozkazu, Nesryn *Faliq*, už
bys byla hodnou chvílí mrtvá.“

Povstalkyně na sobě nedala znát ani špetku pobavení či zá-
chvěv strachu. Co do drtivého chladu by se mohla směle měřit
s Jerábem.

„Zítřa při západu slunce,“ připomněl jí rázně Chaol. Mladá
žena tam chvíli napjatě stála a provrtávala ho pohledem. Pak za-
mířila do tunelu. Pohybuje se jako voda, napadlo Aelin.

„Běž,“ vyzvala Chaola a její hlas byl jen tichým zaskřípěním.
„Měl bys jít – a pomoci jim.“ Nebo co to dělal.

Chaolova zakrvácená ústa se přísně semkla. „Půjdu. Za chvíli.“

Nezval ji, ať se k nim připojí. Možná mu to měla nabídnout.

„Vrátila ses,“ řekl. Jeho vlasy byly delší a rozčuchanější než
před měsíci. „To s Aedionem – je to past...“

„Já to vím.“ Bohové, co mu vůbec měla říct?

Chaol nepřítomně přikývl a zamrkal. „Vypadáš... jinak.“

Chytila se prsty za zrzavé vlasy. „Očividně.“

„Ne,“ dodal a o krok se přiblížil, jen o jediný krok. „Tvůj
obličej. Postoj. Ty...“ Zavrtěl hlavou a ohlédl se do tmy, z níž
s ostatními právě unikl. „Pojď se mnou.“

Šla. I když spíš než chůze to byl co nejrychlejší pochod, aniž by se přímo dali do běhu. Zepředu matně slyšela kroky jeho druhů pospíchajících tunely.

Veškerá slova, která chtěla říct, se jí divoce honila hlavou a zuřivě se snažila vklouznout jí na jazyk, ale dokázala jim ještě chvilku vzdorovat.

Miloval ji – to, jak se s ní loučil v den, kdy odplula, to jen dokazovalo. A ona mu nedala žádnou jinou odpověď než *Mrzí mě to*.

„Snažíte se je zachránit?“ nadhodila a ohlédla se za ně. Po pronásledovatelných nebylo ani vidu, ani slechu.

Chaol souhlasně broukl. „Lidé, kteří měli kdysi dar magie, jsou opět pronásledováni a popravováni. Noví královi strážci je přivádějí do tunelů, kde je drží, než je odvedou na popraviště. Mají rádi tmu – zdá se, že v ní prospívají.“

„Proč je nezavřou do vězení?“ Tam bylo tmy dost, dokonce i pro valgy.

„Byli by tam příliš na očích. Aspoň pokud jde o to, co s nimi dělají před popravou.“

Aelin přešel mráz po zádech. „Nosí černé prsteny?“ Když Chaol přikývl, málem jí přestalo bít srdce. „Je mi jedno, kolik lidí do tunelů odvedou, ale už tam nechod.“

Chaol se krátce zasmál. „To nejde. Vydáváme se tam, protože jsme jediní, kdo jim může pomoci.“

V kanálech byl cítit pach slané vody. Pokud Aelin správně počítala zatáčky, už se museli blížit k řece. „Vysvětli mi to.“

„Nevšímají si obyčejných lidí, nebo se o ně jednoduše nezajímají – jdou jen po lidech s magií v krvi, včetně těch, u nichž se nikdy neprojevila.“ Vrhla na ni postranní pohled. „Proto jsem poslal Rena na sever, abych ho dostal z města.“

Div nezakopla o uvolněný kámen. „Rena... z Bystřin?“

Chaol zvolna kývl.

Svět se s ní zatočil. Ren z Bystřin. Další dítě Terrasenu. On přežil. *Přežil*.

„Víme to právě díky Renovi,“ pokračoval Chaol. „Vydali jsme se do jednoho z pelechů těch démonů a oni se na něj okamžitě

zaměřili. Mě a Nesryn si vůbec nevšíмали. Vyvázli jsme jen tak tak. Den nato jsem ho poslal do Terrasenu, aby sjednotil povstalce. Neměl z toho radost, to mi věř.“

Zajímavé. To bylo opravdu zajímavé a naprosto šílené. „Ty věci jsou démoni. Valgové. A dokážou...“

„Z tebe vysát život, požírat tvou duši a nakonec ti uspořádají hezkou veřejnou popravu?“

„To je vážná věc,“ uřála ho. Ve snech ji stále pronásledovaly neodbytné ruce princů valgů, kteří se jí krmili, a pokaždé se probudila s výkřikem na rtech a snažila se nahmatat tělo vílího válečníka, který tam nebyl, aby jí připomenul, že démonům unikli. Že přežili.

„Já vím,“ odpověděl Chaol. Jeho pohled se svezl k Zlatobřitu vyčnívajícímu za jejím ramenem. „Nový meč?“

Přikývla. Děřily je možná tak tři stopy – tři stopy a měsíce a měsíce, kdy jí chyběl a přitom ho nenáviděla. Měsíce, kdy se drala z propasti, kam ji uvrhl. Ale nyní, když tu stála... Vyžadovalo to veškeré sebeovládání, aby mu neřekla, že toho lituje. Ne toho, jak se podepsala na jeho tváři, ale toho, že se její srdce uzdravilo – stále bylo místy popraskané, ale uzdravilo se – a on... on v něm nebyl. Ne tak jako kdysi.

„Přišel jsi na to, kdo jsem,“ řekla a v duchu uvážila, jak jsou jeho společníci daleko.

„V den, kdy jsi odplula.“

Na chvíli se zahleděla do tmy za nimi. Nikde nikdo.

Chaol se k ní nepřiblížil – nezdálo se, že by se ji chystal obejmout, políbit nebo se jí dotknout. Povstalci vpředu zabořili do malého tunelu, který, jak věděla, vedl přímo do zchátralých doků v chudinské čtvrti.

„Vzal jsem s sebou Rychlotlapku,“ dodal po krátké odmlce. Snažila se neoddechnout si příliš nahlas. „Kde je?“

„V bezpečí. Nesrynin otec je majitelem několika proslulých pekařství ve Zlomuvalu a vede se mu natolik dobře, že si pořídil dům na venkově pod kopci za městem. Slíbil, že se o ni jeho sluhové budou potají starat. Zdá se, že je radostí bez sebe, že

může trápit ovce. Mrzí mě, že jsem ji nemohl nechat tady, ale štěkot by...“

„Chápu,“ vydechla. „Děkuji ti.“ Naklonila hlavu na stranu. „Mezi povstalci je i dcera majitele pozemků?“

„Nesryn je navzdory otcovu přání členkou městské hlídky. Zním ji už deset let.“

Tím nezodpověděl její otázku. „Dá se jí věřit?“

„Jak jsi řekla, kdyby tu byla na králův příkaz, byli bychom už všichni mrtví.“

„Pravda.“ Ztěžka polkla, zastrčila nože a sundala si rukavice už jen proto, že jí to dalo záminku dělat něco s rukama. Jenže v tu chvíli to Chaol uviděl – prst, na němž kdysi býval jeho ametystový prsten. Kůže byla pokrytá krví, která prosákla látkou. Místy byla rudá, místy černá a páchla.

Chaol hleděl na prázdný článek jejího prstu – a když se jí znovu podíval do očí, Aelin se najednou úžil dech. Zastavil se u vchodu do onoho úzkého tunelu. Dost daleko, došlo jí. Zavedl ji tak daleko, kam až jí dovolil ho následovat.

„Mám toho tolik, co ti musím říct,“ promluvila, než stihl cokoli poznamenat. „Ale myslím, že bych si chtěla nejdřív vyslechnout tvůj příběh. Jak ses sem dostal, co se stalo s Dorianem a s Aedionem. Pověz mi všechno.“ *Proč ses dnes v noci sešel s Arobynnem.*

Nejistou něhu v jeho tváři vystřídalo mrazivé, pochmurné odhodlání – a jí při tom pohledu pukalo srdce. Ať jí chtěl povědět cokoli, nebude to příjemné.

On však jen odušil: „Sejdeme se za čtyřicet minut.“ A dal jí adresu v chudinské čtvrti. „Nejdřív musím vyřidit tohle.“

Nečekal na odpověď a poklusem se vydal do tunelu za svými společníky.

Aelin ho přesto následovala.

Shlížela dolů ze střechy a sledovala doky v chudinské čtvrti, zatímco se Chaol a jeho druhové blížili k malému člunu. Posádka se neodvážila zakotvit – pouze loďku připoutala ke shnilým

kůlům právě na tak dlouho, aby povstalci předali zesláblé oběti do rukou čekajících námořníků. Ti potom urychleně veslovali pryč z tmavého ústí Avery, za nímž snad čekala větší loď.

Pozorovala, jak Chaol spěšně promluvil se vzbouřenci. Když s tím byl hotov, Nesryn se zdržela po jeho boku. Potom se strhla krátká, strohá hádka – kvůli čemu, to nezaslechla – a kapitán odešel sám a Nesryn a ostatní zamířili opačným směrem, aniž by se jedinkrát ohlédli.

Jakmile Chaol obešel řadu domů, Aelin neslyšně seskočila vedle něj. Aniž by sebou trhl, poznamenal: „Měl jsem to tušit.“

„To jsi opravdu měl.“

Chaol zatnul zuby, ale pokračoval v cestě do zbídačené čtvrti.

Aelin si pozorně měřila spící ulice pohroužené v noční tmě. Kolem proběhlo pár zdivočelých malých otrhanců. Dívala se na ně zpod kápě a uvažovala, které z nich by si mohl Arobynn platit, aby se k němu doneslo, že ji zahlédli několik ulic od jejího starého domova. Nemělo smysl skrývat se – beztak o to ani nestála.

Domy byly zchátralé, ale ne na spadnutí. Rodiny, které v nich bydlely, se je všemi silami snažily udržovat. Vzhledem k tomu, že stály blízko vody, v nich nejspíš žili rybáři, dělníci z doků a možná nějaký ten otrok či otrokyně, jimž domek zapůjčil jejich majitel. Nikde však nespátřila náznak potíží, žádné pobudy nebo pasáky či případné zloděje postávající kolem.

Na poměry v podobných čtvrtích to bylo téměř okouzlující zákoutí.

„Ten příběh není vůbec hezký,“ spustil kapitán konečně.

Aelin nechala Chaola mluvit, zatímco kráčeli chudou částí města, a jeho slova jí lámala srdce.

Mlčky naslouchala, když jí vyprávěl, jak potkal Aediona a začal s ním spolupracovat, jak potom král jejího bratrance zajal a vyslychal Doriana. Měla co dělat, aby s kapitánem nezatřásla a neuhodila na něj, jak mohl být tak lehkomyšlný a hloupý a proč mu trvalo tak dlouho, než něco udělal.

Pak se Chaol dostal k Sorschině popravě a každé jeho slovo bylo tišší a trhanější než předchozí.

Nikdy se léčitelky nezeptala na jméno, přestože ji ta dívka tolikrát ošetřovala a zašívala jí rány. To, že ji Dorian ztratil... Aelin bolestivě polkla.

Všechno se jen zhoršilo.

Víc, než si dokázala představit. Chaol jí vysvětlil, co Dorian udělal, aby mu pomohl uniknout z hradu. Obětoval se a odhalil před králem svou moc. Třásla se tak strašně, že si zastrčila ruce do kapes a silou stiskla rty, aby nevydala ani slovo.

Nemohla však zastavit myšlenky, které jí stále dokola křepčily uvnitř lebky.

Měl jsi dostat Dorian a Sorschu pryč v den, kdy král nechal povraždit ty otroky. To tě Nehemiina smrt ničemu nenaučila? Myslel sis, že se ti nějak podaří zvítězit s neposkvrněnou ctí a aniž bys musel něco obětovat? Neměl jsi ho opustit. Jak jsi ho mohl nechat čelit králi samotného? Jak jsi mohl? Jak jsi mohl? Jak jsi mohl?

Žal v Chaolových očích ji ale přiměl mlčet.

Když domluvil, nadechla se a ovládla svůj vztek, zklamání a hrůzu. Až když minuli tři ulice, dokázala znovu jasně uvažovat.

Zášť a slzy by jí nebyly nic platné. Bude muset opět změnít plány, ale ne příliš. Oslobodit Aediona, získat klíč Sudby... stále to může dokázat. Napřímila se. Už byli blízko jejího starého bytu.

Alespoň se měla kde schovat, pokud ovšem Arobynn byt neprodal. Kdyby to udělal, nejspíš by jí to dnes s potěšením předhodil – nebo by ji třeba nechal, aby zjistila, že má budova nového majitele. Zbožňoval překvapení takového druhu.

„Takže teď spolupracuješ s povstalci,“ řekla Chaolovi. „Nebo je podle všeho vedeš.“

„Máme několik velitelů. Mé území zabírá chudinskou čtvrt a doky – další odpovídají za různé části města. Scházíme se tak často, jak se odvážíme. Nesryn a pár členům městské hlídky se podařilo spojit s několika z mých mužů. Hlavně s Ressem

a Brullem. Hledají způsob, jak Doriana vysvobodit. A také Aediona. Jenže do žaláře se nedá dostat a tajné tunely jsou sledovány. Dnes jsme se vypravili do jejich doupěte jenom proto, že jsme od Resse dostali zprávu, že se v paláci koná velká porada. Ukázalo se však, že na hlídce ponechali víc strážců, než jsme čekali.“

Do hradu se tedy nedostane – pokud nepřijme Arobynnovu pomoc. Další rozhodnutí. Ponechá ho na zítra. „Co ses o Dorianovi doslechl po svém útěku?“

Zachytila v kapitánových bronzových očích záblesk studu. Jenže on skutečně *utekl* a ponechal Doriana na milost a nemilost jeho otci.

Sevřela ruce v pěst, aby mu nenarazila hlavu na cihlovou zeď. Jak mohl té zrůdě sloužit? Jak to, že to neviděl a nepokusil se krále zabít, jakmile se mu naskytl vhodná příležitost?

Doufala, že ať král s Dorianem naložil jakkoli, ať ho ztrestal, jak chtěl, princ věděl, že není jediný, kdo truchlí. A až Doriana osvobodí a on bude připravený naslouchat, ujistí ho, že ho chápe – a že i takovou ztrátu je možné překonat, ačkoli to bude těžký, dlouhý a bolestivý proces. Až to Dorian dokáže, mohl by se svou syrovou magií, která na rozdíl od její nebyla nijak spoutána, sehrát klíčovou roli ve vítězství nad valgy.

„Král Doriana nepotrestal veřejně,“ řekl Chaol. „Ani ho nezavřel do žaláře. Podle toho, co se k nám doneslo, se stále účastní společenského života a bude přítomný při Aedionově popravě u příležitosti svých narozenin.“

Aedion – nebohý Aedion. Věděl, kdo je a co se z ní stalo, ale nic z toho, co Chaol řekl, nenaznačovalo, že by se jí chystal plivnout do tváře, jakmile jí spatří. Nebude si tím lámat hlavu, dokud Aedion nebude volný a v bezpečí.

„Takže uvnitř hradu máme Resse a Brulla a další lidi máme na městských hradbách,“ pokračoval Chaol. „Tvrdí, že se Dorian nechová nijak neobvykle, ale na jeho chování je cosi zvláštního. Působí chladněji, odtažitěji – ale to se dalo čekat po tom, co Sorschu...“

„Nezmínili se o tom, že by měl na ruce černý prsten?“

Chaol se zachvěl. „Ne – prsten ne.“ V tónu jeho hlasu bylo něco, co ji přimělo se na něj podívat a přát si, aby nemusela vyslechnout jeho další slova, když dodal: „Ale jeden ze zvědů nahlásil, že Dorian má kolem krku nákrčník z černého kamene.“

Nákrčník z kamene Sudby.

Aelin se na něj chvíli dokázala jen vyděšeně dívat. Okolní budovy jako by se na ni tlačily a pod dlažbou se rozevírala obří jáma, která ji měla každou chvíli celou pohltit.

„Jsi bledá,“ poznamenal Chaol, ale nepokusil se jí dotknout.

To bylo dobře. Nebyla si jistá, jestli by jeho dotek snesla, aniž by mu servala kůži z obličejů.

Zhluboka se nadechla. Nesměla se nechat strhnout úděsností toho, co Doriana potkalo – alespoň prozatím. „Chaole, nevím co říct – ohledně Doriana, Sorschi a Aediona. Ohledně toho, že jsi *tady*.“ Ukázala na nevábnou čtvrt' okolo.

„Jen mi řekni, co se s tebou celé ty měsíce dělo.“

Udělala to. Svěřila se mu s tím, co se stalo před deseti lety v Terrasenu a co zažila ve Wendlynu. Když se dostala k princům valgů, nezmínila se o nákrčnicích, protože... protože Chaol už teď vypadal, jako by mu bylo nevolno. Nepověděla mu ani o třetím kameni Sudby – pouze o tom, že Arobynn ukradl Orynthský amulet a ona ho chtěla dostat nazpět. „A teď víš, proč jsem *tady*, co jsem dělala a co mám v úmyslu.“

Chaol neodpověděl, dokud nedošli na konec ulice. Po celou dobu mlčel a ani jednou se neusmál.

Ze strážce, kterého si zamilovala, zbývalo tak málo, když jí konečně s pevně semknutými rty pohlédl do očí. „Takže tu jsi sama,“ poznamenal.

„Řekla jsem Jeřábovi, že bude bezpečnější, když zůstane ve Wendlynu.“

„Ne,“ odvětil poněkud stroze se zrakem upřeným na ulici před nimi. „Chci říct – vrátila ses, ale bez vojska. Bez spojenců. Vrátila ses s holýma rukama.“

S holýma rukama. „Nevím, co jsi čekal. To ty jsi mě poslal do

Wendlynu. Pokud jsi chtěl, abych připlula zpátky s vojskem, měl jsi mi dát jasnější příkazy.“

„Poslal jsem tě tam, abys byla v bezpečí a dostala se mimo králův dosah. Když jsem pochopil, kdo jsi, copak jsem si mohl myslet něco jiného, než že poběžíš za svými bratrance a za Maeve...“

„Poslouchal jsi vůbec, co jsem ti řekla? O tom, co je Maeve zač? Ashryverové jí zobou z ruky, a když Maeve nepošle posily, nevyšlou je ani *oni*.“

„Ani ses je nepokusila oslovit,“ namítl Chaol a zastavil se v opuštěném zákoutí. „Pokud tvůj bratranec Galan vede blokádu...“

„Můj bratranec Galan tě nemusí zajímat. Chápeš vůbec, čemu jsem čelila?“

„A chápeš ty, co jsme tu prožívali my, zatímco sis za mořem hrála s magií a potulovala ses se svým vílím princem? Jak bys mohla pochopit, co se stalo mně a Dorianovi? Uvědomuješ si, co se každý den děje v tomhle městě? Protože příčinou toho všeho můžou docela klidně být tvoje výstřelky ve Wendlynu.“

Každé jeho slovo ji zraňovalo jako úder kamenem do hlavy. Ano – ano, možná, ale... „Moje *výstřelky*?“

„Kdyby sis ušetřila to divadýlko a nevytrubovala do světa, že jsi porazila Narroka, a prakticky na krále *nekřičela*, že ses vrátila, nezavolal by nás do té komnaty...“

„Tohle mi za vinu nedávej. *Za jeho* zločiny nemůžu.“ Zatnula pěsti a podívala se na něj – skutečně se na něj *podívala*. Na jizvu, jež jí bude navždy připomínat, čeho se dopustil a co mu nikdy nepromine.

„A za co můžeš?“ obořil se na ni, když rychlým, dokonale vyrovnaným krokem zamířila pryč. „*Za nic*?“

Nemyslel to tak, určitě to tak nemyslel. „Hledáš, z čeho bys mě mohl vinit? Co takhle ze zhroucení ostatních království? Ze zmizení magie?“

„V tom druhém případě,“ ucedil skrz zuby, „si aspoň mohu být jistý, že za tím nestojíš.“

Znovu se zastavila. „Co jsi to řekl?“

Z jeho postoje sálalo napětí a to jí stačilo, aby poznala, že to před ní chtěl zatajit. Nikoli před Celaenou, jeho někdejší přítelkyní a milenkou, ale před Aelin – královnou Terrasenu, jež představovala hrozbu. Ať měl stran magie jakékoli informace, nezamýšlel se s ní o ně podělit.

„Co přesně jsi o magii zjistil, Chaole?“ zeptala se nebezpečně tichým hlasem.

Neodpověděl.

„Pověz mi to.“

Zavrtěl hlavou a stín prostírající se mezi pouličními lampami mu přitom zakrýval tvář. „Ne. Zapomeň na to. Jsi příliš nepředvídatelná.“

Nepředvídatelná. Asi bylo jen dobře, že tu magie byla utlučená, protože jinak by okolní ulici proměnila v popel, jen aby mu ukázala, jak moc je předvídatelná.

„Našel jsi způsob, jak ji osvobodit, že ano? Víš, jak na to.“

Nepokoušel se nic předstírat. „Osvobození magie by jen vyvolalo chaos – všechno by se tím pouze zhoršilo. Možná by to démonům ulehčilo hledání lidí schopných kouzlit, kterými by se mohli živit.“

„Možná budeš svých slov litovat, až si vyslechneš zbytek toho, co ti chci říct,“ zasyčela, zatímco v nitru řvala vztekem. Přesto mluvila tlumeně dál, aby je nikdo nezaslechl: „Ten nákrčník, který Dorianovi nasadili – povím ti, co způsobuje, a uvidíme, jestli mi pak odmítneš dát odpověď a mávneš rukou nad tím, co jsem poslední měsíce dělala.“ Jeho tvář s každým jejím slovem ztrácela barvu. Malá, zvrhlá část její duše z toho měla požitek. „Útočí na všechny, kdo jsou nadáni magií, a živí se mocí skrytou v jejich krvi. Z těch, kteří nejsou vhodní k tomu, aby posloužili jako schránka pro valga, vysávají život. Nebo je vzhledem k nejnovější zlomuvalské zábavě jednoduše popraví, aby šířili strach. Žijí z něj – ze strachu, utrpení a zoufalství. Ty pocity jsou pro ně jako víno. Nižší valgové se mohou těl smrtelníků zmocnit pomocí těch černých prstenů. Ale jejich civilizace – celá jejich

zatracená civilizace je rozdělená na vrstvy stejně jako naše. A jejich princové *zoufale* prahnou po tom, aby pronikli do našeho světa. Proto král používá nákrčníky. Nákrčníky z kamene Sudby.“ Měla dojem, že Chaol ani nedýchá. „Nákrčníky jsou silnější a umožňují démonům zůstat v lidských tělech, zatímco požívají člověka a moc v jeho nitru. Narrok v sobě jednoho měl a na konci *škemral*, abych ho zabila. Nic jiného ho nemohlo zničit. Viděla jsem, jak nestvůry, které si ani nedokážeš představit, na jednoho z valgů zaútočily a prohrály. Dají se zabít jenom ohněm nebo oddělením hlavy od trupu.

Takže by sis měl uvědomit,“ dokončila svůj malý proslov, „že s ohledem na mé magické nadání je v tvém vlastním zájmu mi to říct. Možná jsem jediná, kdo může Doriana osvobodit, nebo mu aspoň dopřát milosrdnou smrt. Pokud tam uvnitř ještě vůbec je.“ Ta poslední slova chutnala stejně strašně, jak zněla.

Chaol zavrtěl hlavou. Jednou, dvakrát. A ona ho málem litovala, když spatřila paniku, zármutek a zoufalství v jeho tváři. Pak však odvětil: „Napadlo tě vůbec, že bys nás mohla varovat? Že bys komukoli z nás mohla dát o králových nákrčnicích vědět?“

Jako by ji polil vědrem ledové vody. Zamrkala. *Mohla* je varovat – mohla se o to pokusit. Později – srovná si to v hlavě později.

„Na tom nezáleží,“ namítl. „My teď musíme pomoci Aedionovi a Dorianovi.“

„Není žádné *my*.“ Sundal si Elenino oko z krku a hodil jí ho. Když amulet prolétl mezi nimi, zatřpytil se ve světle luceren. Chytila ho jednou rukou a kov ji zahřál na kůži. Bez jediného pohledu strčila amulet do kapsy. Chaol pokračoval: „Už nějakou dobu ne, Celaeno...“

„Teď jsem Aelin,“ odsekla tak hlasitě, jak se jen odvážila. „Celaena Sardothien už není.“

„Stále jsi ta stejná vražedkyně, která odešla. Vrátila ses, až když se to hodilo *tobě*.“

Musela se ovládnout, aby mu nevrátila pěstí jednu do nosu.

Místo toho z kapsy vytáhla stříbrný prsten s ametystem, popadla Chaola za ruku a vrazila mu kroužek do rukavice na dlani. „Proč ses dnes sešel s Arobynnem Hamelem?“

„Jak...“

„Na tom nezáleží. Řekni mi proč.“

„Chtěl jsem, aby mi pomohl zabít krále.“

Aelin sebou trhla. „Zešlel jsi? Tohle jsi mu řekl?“

„Ne, ale on to už předem věděl. Pokoušel jsem se s ním setkat týden a dnes si mě konečně nechal zavolat.“

„Jsi blázen, že jsi za ním šel.“ Znovu vykročila. Zdržovat se na jednom místě, ať bylo sebevíc liduprázdné, nebylo moudré.

Chaol s ní srovnal krok. „Nenašel jsem žádné jiné nájemné vrahy, kteří by nabízeli své služby.“

Otevřela pusou, pak ji znovu zavřela, sevřela prsty a zase je jeden po druhém roztáhla. „Cenou za to nebude zlato ani protislужba. Bude tě to stát něco, co bys nikdy nezamýšlel obětovat. Pravděpodobně za to zaplatí lidé, na kterých ti záleží, svým životem a utrpením.“

„Myslíš, že to nevím?“

„Chceš tedy, aby Arobynn zabil krále, a co potom? Dosadíš na trůn Doriana? S valgem, který ho šírá zevnitř?“

„To jsem doteď netušil. Ale nic se tím nemění.“

„Mění se tím všechno. I kdybys ho toho nákrčníku zbavil, kde vezmeš záruku, že se démon neuhnízdil v jeho duši. Mohl bys jednoho netvora nahradit druhým.“

„Proč naplno neřekneš, na co narážíš, *Aelin*?“ Ucedil její jméno sotva slyšitelným hlasem.

„Dokážeš krále zabít? Až na to dojde, dokázal bys zabít svého krále?“

„Mým králem je *Dorian*.“

Málem sebou škulba. „Nehodlám se teď s tebou hádat o slovíčka.“

„Zavraždil Sorschu.“

„Před ní zavraždil miliony lidí.“ V jejím tónu zněla možná výzva, možná další otázka.

Oči mu zaplály. „Musím jít. Za hodinu se mám setkat s Brulem.“

„Půjdu s tebou,“ prohlásila a přitom vrhla krátký pohled na skleněný hrad tyčící se v severovýchodní části města. Mohla by zjistit, co dalšího zbrojmistr o Dorianovi ví. A přijít na způsob, jak svého přítele zabít. Při tom pomyšlení jí krev ztuhla v žilách a proměnila se v led.

„Ne, nepůjdeš,“ odbyl ji Chaol. Prudce k němu otočila hlavu. „Když tam budeš, vyvoláš tím příliš mnoho otázek. Nechci Doriana vystavovat nebezpečí, jen abych uspokojil tvou zvědavost.“

Pokračoval v cestě, zatímco ona s letným pokrčením ramen zahrnula za roh. „Dělej, jak myslíš.“

Když si všiml, že zamířila pryč, zarazil se. „A co se chystáš dělat ty?“

Z jeho hlasu čišelo podezření. Ustala v chůzi a povytáhla obočí. „Spoustu věcí. Špatných věcí.“

„Jestli nás prozradíš, Dorian –“

Utnula ho posměšným zasmáním. „Odmítáš se se mnou podělit o to, co víš, kapitáne. Myslím, že není nerozumné, abych učinila totéž.“ Obrátila se a odcházela ulicí vedoucí k jejímu starému bytu.

„Nejsem kapitán,“ připomenul jí.

Ohlédla se přes rameno a opět se na něj zkoumavě zadívala. „Kam se poděl tvůj meč?“

Jeho oči byly prázdné. „Ztratil jsem ho.“

Ach tak. „Takže ti mám říkat lord Chaol?“

„Jen Chaol.“

Na okamžik k němu pocítila lítost a část její duše si přála, aby to dokázala vyslovit laskavěji a soucitněji. „Doriana není možné vysvobodit. Nedá se zachránit.“

„Je to možné, u všech pekel.“

„Měl bys začít zvažovat další možné nástupníky –“

„*Neopovažuj* se tu větu dokončit.“ Oči měl vytřeštěné a přerývaně dýchal.

Už toho řekla dost. Pokrčila rameny a zkrotila svůj hněv. „Kdybych měla svou magii, mohla bych mu pomoci – mohla bych zkusit najít způsob, jak ho osvobodit.“

Ale nejspíš by ho to zahubilo. Nahlas by to ale nepřipustila. Ne, dokud Doriana neuvidí na vlastní oči.

„A co potom?“ zeptal se Chaol. „Vezmeš si celý Zlomuval jako rukojmí, jako jsi to udělala v Doranelle? Spálíš každého, kdo s tebou nebude souhlasit? Nebo naše království rovnou ze zášti sežehneš na popel? A co ostatní, kteří jsou na tom jako ty a chtějí se Adarlanu pomstít?“ S hořkým smíchem vydechl. „Třeba jsme na tom bez magie lépe. Možná není spravedlivé, aby magie mezi námi smrtelníky nastolovala takové rozdíly.“

„Spravedlivé? Podle tebe je něco z tohoto *spravedlivé*?“

„Magie činí lidi nebezpečnými.“

„Pokud si dobře pamatuji, magie už ti několikrát zachránila život.“

„Ano,“ odvětil tlumeným hlasem, „tvoje a Dorianova magie – a já vám za to jsem upřímně vděčný. Ale jak je možné lidi jako vy držet pod kontrolou? Pomocí železa? To nikoho obzvlášť nezastraší, nemám pravdu? Jakmile bude magie osvobozena, kdo zastaví zrůdy, které by se v zemi znovu objevily? Kdo zastaví *tebe*?“

Srdce jí probodlo ledové kopí.

Zrůda.

Opravdu to byla hrůza a odpor, co viděla v jeho tváři ten den, kdy před ním v jiném světě odhalila svou vilí podobu – v den, kdy rozpoltila zemi a vyvolala oheň, aby zachránila jeho a Rychlotlapku. Ano, vždycky bude všechny druhy moci udržovat pod kontrolou, ale... *Zrůda.*

To už by byla raději, kdyby ji místo toho uhodil. „Takže Dorian smí vládnout magií. S jeho mocí se dokážeš srovnat, ale má moc je podle tebe zrůdnost?“

„Dorian nikdy nikoho nezabil. Dorian nerozpáral v podzemí Archera Finna a nezabil Hroba a pak ho nerozřezal na kusy.

Doriana v Endovieru nepopadlo vražedné šílenství, po němž zůstaly tucty mrtvol.“

Musela vynaložit všechnu sílu na to, aby kolem sebe vztyčila tu starou známou zeď z ledu a oceli. Za ní se všechno rozpadalo a třáslο. „Já se s tím vyrovnala.“ Kousla se do rtu a zoufale se snažila nesáhnout po zbraních, jak by to udělala kdysi a jak po tom toužila nyní. Místo toho řekla: „Pokud se milostivě rozhodneš začít vnímat, co se kolem tebe děje, najdeš mě ve starém bytě. Dobrou noc.“

Nedala mu příležitost odpovědět a vydala se ulicí pryč.

Chaol stál v malé ložnici ve zchátralém domě, který uplynulé tři týdny sloužil jako hlavní stan jeho oddílu, a hleděl na stůl zavalený mapami, plány a poznámkami, jež se týkaly paláce, rozvrhu hlídek a Dorianových návyků. Brullo mu při jejich setkání před hodinou nepřinesl žádné novinky – jen pochmurné ujištění, že se Chaol rozhodl správně, když opustil královskou službu a s ní vše, o co usiloval. Starší muž navzdory jeho námitkám trval na tom, že ho bude nadále oslovovat kapitáne.

Byl to Brullo, kdo Chaola vyhledal a nabídl mu, že bude jeho očima na hradě. Stalo se to necelé tři dny po Chaolově zmizení. Nebo *útěku*, jak to nazvala Aelin. Věděla přesně, jaké slovo použít.

Dnes v noci ho vyhledala královna – zuřivá, prudká a s víc než špetkou krutosti v srdci. Pochopil to ve chvíli, kdy se vypo-tácel z temnoty zaplevelené valgy a spatřil ji, jak stojí nehybná jako šelma vedle Nesryn. I přes špínu a krev byla Aelinina tvář opálená a zrudlá a – jiná. Starší, jako by nehybnost a síla, které z ní vyzařovaly, neutvářely jen její duši, ale také samotnou její podobu. A když uviděl její prst, na němž chyběl jeho...

Chaol vylovil prsten, který si zastrčil do kapsy, a ohlédl se k vyhaslému krbu. Zapálit oheň a hodit do něj šperk by bylo otázkou okamžiku.

Otočil kroužek mezi prsty. Stříbro bylo zašlé a pokryté bezpočtem škrábanců.

Ne, Celaena Sardothien byla jednou provždy pryč. Ta žena – žena, kterou miloval... Možná utonula v širém drsném moři mezi jeho zemí a Wendlynem. Možná zahynula v ruce princů valgů. Nebo možná byl on celý ten čas blázen. Blázen, jenž přihlížel, jak rozsévá smrt a prolévá krev, a neznechucovalo ho to.

Dnes byla krví potřísněná. Než ho našla, pobila mnoho mužů. Ani se ji neobtěžovala smýt. Jako by si nevšimala, že je zbrocená krví nepřátel.

Město – obehnila svými plameny celé město a přiměla královnu víl, aby se před ní třásla. Nikdo by neměl mít takovou moc. Pokud by dokázala vypálit celé město odplatou za to, že královna víl zbičovala jejího přítele, jak by naložila s říší, jež ztotočila a vyvražďovala její lid?

Neprozradí jí, jak magii osvobodit – ne dokud si nebude jistý, že Zlomuval nezmění v popel unášený větrem.

Ozvalo se zaklepání na dveře – dvě rázná zaťukání. „Měla bys být ve službě, Nesryn,“ řekl na uvítanou.

Vklouzla dovnitř tiše jako kočka. Po tři roky, co ji znal, se vždy pohybovala tím nenápadným, elegantním způsobem. Před rokem, když byl po Lithaenině zradě poněkud otřesený a bezhlavý, ho zaujala natolik, že to léto sdílel její lože.

„Můj velitel je opilý a právě strká ruku do záňadří nového děvčete z hospody. Nějakou dobu si nevšimne, že jsem zmizela.“ V jejích tmavých očích zachytil slabý pobavený lesk. Stejně pobavení v nich vídal loni při jejich setkáních v hospodách nebo v pokojích nad nimi a někdy i u zdí v zapadlých uličkách.

Poté, co ho Lithaen opustila okouzlená Rolandem Havilliardem, to potřeboval – rozptýlení a chvilkové zapomenutí. Nesryn se podle všeho jen nudila. Nikdy ho nevyhledávala a neptala se, kdy ho znovu uvidí, takže jejich schůzky domlouval on. Pár měsíců nato tudíž necítil zvláštní výčitky, když odjel do Endovieru a přestal se s ní vídat. Nikdy o tom Dorianovi neřekl – ani Aelin. A když na Nesryn narazil před třemi týdny na jedné ze schůzek povstalců, zdálo se, že mu nic nezazlívá.

„Vypadáš jako chlap, co to schytl pěstí do koulí,“ řekla nakonec.

Vrhl po ní nerudný pohled. A protože si tak skutečně připadal a možná se zase cítil poněkud otřesený, pověděl jí, co se stalo. A s kým se to stalo.

Důvěřoval jí. Po třech týdnech, kdy bok po boku bojovali, sprádali plány a přežívali, neměl jinou možnost než jí důvěřovat. Ren jí věřil. Jenže Chaol Renovi předtím, než odjel, nesvěděl, kým byla Celaena ve skutečnosti. Možná to měl udělat. Kdyby tušil, že její návrat dopadne takto a že se bude chovat tímto způsobem... Ren by se nejspíš měl dozvědět, pro koho nasazuje krk. A usoudil, že Nesryn by to měla vědět také.

Nesryn naklonila hlavu na stranu a vlasy se jí zaleskly jako černé hedvábí. „Králova bojovnice – a Aelin Galathynius. Působivé.“ Nemusel ji žádat, aby si to ponechala pro sebe. Velmi dobře si uvědomovala, o jak cennou informaci jde. Nenabídl jí, aby se stala jeho pobočnicí jen tak pro nic za nic. „Měla bych se cítit poctěná, že mi držela nůž na krku.“

Chaol znovu pohlédl na prsten. Měl by ho roztavit, ale neměli peněz nazbyt. Zlato, které stihl pobrat v hrobce, už jim došlo.

A teď bude prostředky potřebovat víc než kdy předtím. Nyní, když byl Dorian...

Byl...

Dorian byl ztracen.

Celaena – *Aelin* lhala o spoustě věcí, ale o Dorianovi by nelhala. Navíc mohla být jediným člověkem, který by ho mohl zachránit. Ale pokud by se ho místo toho pokusila zabít...

Svezl se na židli a nepřítomně se zadíval na mapy a plány, které sestavoval. Všechno – všechno to dělal pro Doriana, pro svého přítele. Co se týkalo jeho samotného, neměl už co ztratit. Nebyl ničím víc než bezejmenným křivopřísežníkem, lhářem a zrádcem.

Nesryn popošla o krok k němu. V jejím výrazu byl náznak obavy, ale Chaol od ní nečekal žádnou útěchu. Nikdy by o to

nestál. Snad proto, že mu jako jediná rozuměla a chápala, jaké to bylo snášet otcův nesouhlas s cestou, kterou si člověk sám zvolil. Ovšem zatímco Nesrynin otec dceřinu volbu posléze přijal, Chaolův otec... Nechtěl teď na něj myslet, ne když Nesryn spustila: „To, co tvrdila o princí –“

„Na věci nic nemění.“

„Zní to, jako by to měnilo všechno. Včetně budoucnosti království.“

„Prostě to nech být.“

Nesryn založila ruce na hrudi. Byla dost utlána na to, aby ji většina protivníků podceňovala – ke své vlastní smůle. Dnes v noci ji viděl, jak rozetnula jednoho z valgů přestrojených za vojáky, jako by kuchala rybu. „Podle mě se nedokážeš vymanit vlastní minulosti a to ti brání zvážit všechny možnosti.“

Pootevřel pusy, aby se bránil.

Nesryn zvedla upravené obočí a čekala.

Možná se zachoval unáhleně.

Třeba byla chyba neprozradit Aelin, jak uvolnit magii.

Pokud by přitom měl ztratit Dorianu –

Zaklel pod fousy a poryv jeho dechu rozechvěl plamen svíčky na stole.

Kapitán, jímž býval, by to Aelin odmítl říct. Byla nepřítelkyní království.

Jenže ten kapitán už neexistoval. Zemřel spolu se Sorschou v té komnatě ve věži. „Dnes v noci jsi bojovala dobře,“ pronesl, jako by to byla odpověď.

Nesryn zamyšleně mlaskla. „Vrátila jsem se, protože jsem obdržela hlášení, že po našem odchodu z Krypt byly na místo povolány tři městské posádky. Její Veličenstvo,“ sdělovala mu suše, „pozabýjelo značný počet králových mužů, společně s majiteli té nálevny a dalšími podílníky a rozbilo to místo na padrť. Hned tak ho znovu neotevřou.“

Bohové na nebi. „Vědí, že to spáchala králova bojovnice?“

„Ne, ale říkala jsem si, že bych tě měla varovat. Vsadím se, že měla důvod to udělat.“

Možná měla. A možná ne. „Brzy zjistíš, že má sklony dělat si, co chce a kdy chce, a nikoho předem nežádá o svolení. Aelin nejspíš byla jen nenaložená a rozhodla se vybit na té nálevně.“

Nesryn odvětila: „Měl jsi mít dost rozumu na to, aby ses s takovou ženou nezapletl.“

„A ty víš o pletkách své, alespoň tedy podle toho, kolik nápadníků postává před pekařstvími tvého otce.“ Byla to rána pod pás, ale oni dva si před sebou nikdy nebrali servítky a beztak se nezdálo, že by se to Nesryn nějak dotklo.

V očích se jí opět objevily nenápadné pobavené jiskřičky. Strčila ruce do kapes a odvrátila se. „Proto se nikdy nezaplétám. Člověk pak ztrácí soudnost.“

Proto k sobě nikoho nepouštěla. Nikdy. Chaol zvažoval, že se zeptá proč – a vytáhne z ní pravdu. Ovšem součástí jejich dohody už od samého začátku bylo příliš se na minulost nevyptávat.

Upřímně řečeno netušil, co čekal, že se při královnině návratu stane.

Toto ovšem ne.

Nemůžeš si vybrat z vlastní vůle, které části její povahy budeš milovat, řekl mu jednou Dorian. Měl pravdu. Měl až bolestivě pravdu.

Nesryn ho ponechala jeho úvahám.

Chaol se s prvním světlem vydal k nejbližšímu klenotníkovi a zastavil u něj prsten za hrst stříbrňáků.

Aelin se vyčerpaná a zkroušená dovlekla do svého starého bytu nad nenápadným skladištěm. Netroufala si zdržovat se před velkou jednoposchodovou dřevěnou budovou, kterou zakoupila, když konečně splatila dluhy vůči Arobynnovi – koupila si ji, aby se dostala ven z Tvrze. Když však uhradila i Samovy dluhy a on se k ní přistěhoval, začala se tam cítit jako doma. Trvalo to pár týdnů – to bylo vše, co s ním směla sdílet.

Potom zemřel.

Zámek na velkých dveřích byl nový a vysoké hromady beden plné inkoustu uvnitř skladiště zůstaly nedotčené. Schody v zadní části nebyly pokryty prachem. V bytě bude čekat Arobynn nebo jiná známá tvář z minulosti.

Výborně. Byla připravená k dalšímu boji.

Když s nožem za zády otevřela zelené dveře, zjistila, že je v bytě tma a není tam živá duše.

Vzduch uvnitř byl ovšem čerstvý.

Prohlédnout byt jí zabralo pouhou chvíli – ústřední pokoj, kuchyně (pár starých jablek, ale žádné známky toho, že by tu bydlel někdo další), její ložnice (netknutá) a pokoj pro hosty. Tam zachytila něčí pach. Postel nebyla právě dokonale ustlaná a na vysokém prádelníku vedle dveří ležel vzkaz:

Kapitán mi řekl, že tu mohu nějakou dobu zůstat. Mrzí mě, že jsem se tě v zimě pokusit zabít. Byl jsem ten muž s dvěma meči. Neber to osobně. – Ren

Zaklela. Ren tu bydlel? A pořád měl za to, že je královnou bojovnicí. Tu noc, kdy povstali drželi Chaola jako rukojmí ve skladišti, se ho snažila zabít, a překvapilo ji, když jí úspěšně vzdoroval. Jak by na něj mohla zapomenout!

Alespoň že teď byl v bezpečí na severu.

Znala samu sebe dost dobře, takže si musela přiznat, že její úleva je zčásti způsobená zbabělostí. Nemusela se s Renem sejít tváří v tvář a nevěděla, jak by se zachoval při zjištění, kým se stala a jak naložila s Marioninou obětí. Vzhledem k tomu, jak zareagoval Chaol, mohla předpokládat, že by to mladý šlechtic nepřijal právě dobře.

Vrátila se do potměšilé velké místnosti a zapalovala přitom svíce. Na rozměrném jídelním stole dosud ležely vkusné talíře. Pohovka a dvě křesla potažená červeným sametem před bohatě zdobeným krbem byly trochu pomačkané, ale čisté.

Chvíli se dívala na krb. Kdysi na něm stály krásné hodiny – do dne, kdy se dozvěděla, že Sama umučil a zavraždil Rourke Farran. Že mučení trvalo *hodiny*, zatímco ona seděla na zadku v bytě a balila zavazadla, po nichž teď nebylo nikde ani stopy.

A když za ní přišel Arobynn, aby jí sdělil tu zprávu, uchopila nádherné hodiny a mrštila jimi přes celou místnost, až se roztrhly o stěnu.

Od té doby tu nebyla, i když někdo uklidil střepy. Ať už to byl Ren, nebo Arobynn.

Odpověď na tuto otázku našla při pohledu na jednu z mnoha knihovniček.

Všechny knížky, které si sbalila na cestu na jižní světadíl, odkud se neměla vrátit a kde chtěla začít se Samem nový život, byly uloženy zpět na svých místech. *Přesně* tam, kde je kdysi mívala.

Takovéto podrobnosti znal jen jediný člověk – a ten použil obsah nepoužitých zavazadel jako posměšek a dar a tichou připomínku na to, jakou cenu zaplatila za to, že ho opustila. Znamenalo to, že Arobynn nepochyboval, že se sem vrátí. Jednou.

Neslyšně přešla do ložnice. Neodvažovala se podívat, jestli Samovy věci skončily uložené v zásuvkách – nebo byly vyhozeny.

Koupel – přesně to potřebovala. Dlouhou, horkou koupel.

Sotva se po pokoji, který byl kdysi jejím útočištěm, rozhlédla. Zapálila svíčky v koupelně obložené bílými kachličkami a plameny osvětlily místnost mihotavým zlatým světlem.

Když otočila měděnými kohoutky na obří porcelánové vaně, z nichž začala proudit voda, odepnula si zbraně. Potom svlékala jednu špinavou, zkrvavenou vrstvu oblečení za druhou, až odhalila nahou zjizvenou kůži a v zrcadle nad umyvadlem se zadívala na potetovaná záda.

Před měsícem jí Jeřáb pokryl jizvy z Endovieru působivými křivkami tetování, jež bylo písmem ve starém jazyce víl – a znamenávalo příběhy lidí, které milovala, a smrt, jež je potkala.

Nehodlala dopustit, aby jí Jeřáb inkoustem do kůže zaznamenal další jméno.

Vlezla do vany a přitom zaúpěla, když ji zalilo slastné horko, a vzpomněla si na prázdné místo na krbu, kde bývaly hodiny. Ode dne, kdy je rozbila na kusy, už na římsě nic jiného nestálo. Možná se v ten okamžik zastavila i ona.

Přestala žít a začala pouze přežívat. Plná zběsilé zloby.

A snad to trvalo až do onoho jara, kdy bezvládně ležela na zemi, zatímco se tři princové valgů krmili její duší. Tehdy její plamen konečně propálil tu bolest a temnotu a ty neviditelné hodiny se mohly znovu rozejít.

Ne, už na svou kůži nepřidá další jméno mrtvého blízkého.

Popadla žínku ležící vedle vany a začala si drhnout obličej. Kousky bláta a krve zkalily vodu.

Nevypočitatelná. Taková nadutost a neskutečně sebestředná sobeckost...

Chaol utekl. *Utekl* a nechal tam Doriana, aby ho zotročili prostřednictvím nákrčnicku.

Dorian. Vrátila se, avšak příliš pozdě. Příliš pozdě.

Znovu žínku namočila a přikryla si jí tvář v naději, že tím nějak zmírní pálení v očích. Možná z Wendlynu vyslala příliš ráznou zprávu, když zničila Narroka; možná to byla její vina, že byl Aedion dopaden, Sorscha popravena a Dorian zotročen.

Zrůda.

Ovšem...

Ve jménu svých přátel a rodiny bude ráda zrůdou. Ve jménu Jeřába, Doriana a Nehemie sama sebe poníží, potupí a zničí. Věděla, že by pro ni udělali to samé. Hodila žínku do vody a posadila se.

Ať už je zrůdou, nebo ne, nikdy, ani za tisíc let by nenechala Doriana čelit jeho otci samotného. I kdyby jí princ přikázal, ať uprchne. Před měsícem se s Jeřábem rozhodli, že se princům valgů postaví *společně* – a pokud bude třeba, i společně zemrou namísto toho, aby s nimi bojovala jen ona sama.

Připomínáš mi, jaký by svět měl být. Jaký svět může být, svěřila se kdysi Chaolovi.

Tváře jí hořely. Ta slova vyřkla dívka; dívka zoufale toužící přežít, přečkat jeden den za druhým. Proto se ho nikdy nezeptala, proč je ochotný sloužit skutečné zrůdě.

Aelin se svezla zpět do vody a mnula si vlasy, obličej a zkravené tělo.

Dokázala odpustit té dívce, která potřebovala kapitána strážce, aby jí po roce v pekle poskytl něco stálého. Dívce, jež v kapitánovi hledala ochránce.

Jenže teď byla svým vlastním ochráncem. A nepřidá na svou kůži další jméno mrtvého blízkého.

Proto když se Aelin ráno probudila, napsala Arobynnovi list, v němž přijala jeho nabídku.

Jeden démon pro Krále vrahů.

Výměnou za to, že jí pomůže zachránit Aediona Ashryvera, Vlka severu, a dopravit ho do bezpečí.

Manon Černozobá, dědička čarodějnického klanu Černozobých, paní meče Ostří vichru, jezdkyň na wyvernů Abraxosovi a velitelka vzdušného voje krále Adarlanu hleděla na tělnatého muže usazeného za stolem z černého skla a všemi silami krotila vztek.

Během týdnů, kdy byla spolu s polovinou legie Železozubých nasazená v Morathu, horské pevnosti vévody Perringtona, si toho muže nijak neoblíbila. Podobně jako žádná z Třináctky. Proto Asterin držela ruce v dosahu svých dvou mečů, zatímco se opírala o zeď z černého kamene, a Lusk vyčkávala poblíž dveří, před nimiž stály na strážích Vesta a Lin.

Vévoda si toho buď nevšiml, nebo mu to bylo lhostejné. Jevil o Manon zájem, jen když vydával rozkazy týkající se výcviku *jejího* voje. Jinak, jak se zdálo, věnoval neúnavnou pozornost vojsku podivně páchnoucích mužů, kteří vyčkávali v táboře u úpatí hory. Nebo tomu, co přebývalo pod okolními skalisky – tomu, co křičelo, řvalo a sténalo v labyrintu katakomb vytesaných v srdci prastaré skály. Manon se nikdy nezeptala, co v nitru těch hor drží nebo co se tam děje, i když jí její Stíny předávaly zvěsti o kamenných oltářích posvrtněných krví a o žalářích černějších než sama Temnota. Když to nenarušovalo povinnosti legie Železozubých, Manon o to dvakrát nedbala. Ať si ti muži klidně hrají na bohy.

Vévodova pozornost se ovšem obvykle, zejména při těchto nesnesitelných poradách, soustředila na krásnou ženu s havra-

ními vlasy, která byla neustále po jeho boku, jako by ji k němu poutal neviditelný řetěz.

Právě na ni se Manon nyní dívala, zatímco vévoda ukazoval na mapě oblasti, které chtěl, aby zvědové Železozubých prohledali.

Kaltain – tak se jmenovala. Nikdy nic neřekla a na nikoho nepohlédla. Kolem měsíčně bledého hrdla měla připnutý tmavý nákrčník, jenž Manon nutil držet se od ní dál. Všechny ty lidi provázel naprosto *nesprávný* pach. Lidský, a přitom nelidský. A pach této ženy byl nejsilnější a nejdivnější. Připomínal tmavá zapomenutá zákoutí světa. Jako hlína čerstvě vykopaná na hřbitově.

„Příští týden očekávám zprávy o tom, co dělají divoši v oblasti Tesáku,“ pronesl vévoda. Jeho pečlivě stráženy knír barvy rzi působil značně nepatřičně oproti jeho drsné tmavé zbroji. Byl to muž uvyklý pŭtkám v poradních komnatách i na bitevních polích.

„Máme zaměřit pozornost na něco určitého?“ zeptala se rázně Manon, kterou už celá ta věc nudila. Je to čest sloužit jako velitelka letky, připomněla si. Stejně tak je pocta vést voj Železozubých. Přestože jí pobyt v Morathu připadalo jako trest a zatím se k ní nedoneslo ani slovo od její babičky, velké čarodějnice klanu Černozobých, ohledně jejich dalšího úkolu. Byly spojenci Adarlanu, žádní nohsledi, kteří skáčou, jak král poručí.

Vévoda lenivě pohládl Kaltain po hubené paži, jejíž bělostnou kůži hyzdilo příliš mnoho modřin na to, aby šlo o následky nešikovnosti.

Mimo to měla před ohybem lokte tlustou rudou, lehce vystouplou jizvu dlouhou dva palce. Musela k ní přijít nedávno.

Žena však před vévodovým důvěrným dotekem neucukla a nedala najevo sebemenší náznak bolesti, když tu krutou jizvu pohládily jeho tlusté prsty. „Chci nejnovější přehled umístění jejich osad,“ řekl vévoda. „Počty obyvatel a hlavní stezky, po nichž by mohli přejít hory. Držte se mimo dohled a neútočte.“

Manon by, zatímco byla nucena tvrdnout v Morathu, snesla cokoli – až na vévodův poslední příkaz. *Neútočte. Žádné zabíjení, žádný boj, žádní krvácející muži.*

V poradní komnatě se nacházelo jen jedno vysoké úzké okno a výhledu z něj bránila jedna z mnoha kamenných věží pevnosti. V místnosti nebylo dost prostoru, ne když tu seděl vévoda a zlomená žena vedle něj. Manon zvedla hlavu a vstala. „Jak si přeješ.“

„Milosti,“ upozornil ji vévoda.

Manon se zastavila a napůl se otočila.

Vévodovy tmavé oči nebyly úplně lidské. „Budeš mě oslovovat Milosti, velitelko.“

Bylo náročné nenechat z průřezů v dásních vyjet železné zuby. „Nejsi můj vévoda,“ upozornila ho. „A nejsi žádná *milost*.“

Asterin se připravila zakročít.

Vévoda Perrington zaburácel smíchy, ovšem Kaltain nedala najevo, že by z jejich roztržky cokoli zaslechla. „Bílá démonka,“ prohodil zahloubaně vévoda a jeho oči klouzaly až příliš opovážlivě Manon po těle. Kdyby to byl kdokoli jiný, vydloubla by mu oči železnými nehty – a nechala ho chvíli řvát, než by mu rozervala hrdlo železnými zuby. „Měl bych se obávat, že si zabereš voj pro sebe a vyrveš mi mou říši?“

„Na lidském území mi nezáleží.“ To byla pravda.

Toužila pouze po Západních pustinách, domově kdysi úchvatného Království čarodějnic. Ovšem dokud nebudou bojovat ve válce adarlanského krále a neporazí své nepřátele, nebudou moct svou zemi získat zpět. Kromě toho jim kletba Crochanek znemožňovala držet vládu nad tím krajem pevně v rukou – a ony se jejím zlomení nepřiblížily o nic víc než Manoniny předchůdkyně před pěti sty lety, kdy je poslední crochanská královna před svou smrtí proklela.

„Za což den co den děkuji bohům,“ odušil vévoda a mávl rukou. „Můžeš jít.“

Manon mu pohled ledově oplácela a znovu zvažovala, zda by nebylo nejlepší zabít ho přímo zde u stolu, už jen proto, aby

viděla, jak by se Kaltain tvářila, ale Asterin přejela nohou po podlaze – což posloužilo stejně dobře jako významné odkašlání.

Manon se tedy odvrátila od vévody a jeho tiché nevěsty a opustila komnatu.

Manon kráčela úzkými chodbami staré pevnosti s Asterin po boku, Lusk za zády a Vestou a Lin, které uzavíraly jejich skupinku.

Za každým průhledem, který míjely, se za posledních pár prsků zapadajícího slunce rozléhal řev, bušení křidel a výkřiky – a za nimi zněly neutuchající úderý kladiv o ocel a železo.

Prošly kolem hloučku stráží před vchodem do vévodovy soukromé věže, jež byla jedním z mála míst, kam neměly přístup. Pachy, které pronikaly zpoza dveří z tmavého lesklého kamene, Manon zimničně přejížděly po zádech jako ostré spáry a ona a obě její pobočnice se jim znepokojeně vyhýbaly. Asterin dokonce zašla tak daleko, že na strážce hlídkující před dveřmi vyocenila zuby a zlaté vlasy a páska z nahrubo opracované kůže, kterou měla uvázanou na čele, se jí zaleskly ve světle pochodně.

Muži nehnuli brvou, ani nezatajili dech. Věděla, že to není díky jejich výcviku – i z nich sálal ten odpudivý smrad.

Manon se ohlédla přes rameno na Vestu, jež se posměšně usmívala na každého strážce a rozechvělého sluhu, kterého potkaly. Muži při pohledu na její kaštanové vlasy, mléčně bílou kůži a černá a zlato v jejích očích ztráceli hlavu – a ona jejich okouzlení využívala pro svou rozkoš, jen aby je pak pro potěšení nechala vykrváct. Ovšem tito strážci nereagovali ani na ni.

Vesta si všimla Manonina pohledu a zvedla rudé obočí.

„Sežeň ostatní,“ nařídila jí Manon. „Je čas vyrazit na lov.“ Vesta přikývla, oddělila se od skupiny a zamířila do potemnělé uličky. Krátce pokynula hlavou Lin, která se na Manon potutelně pousmála a zmizela ve stínech Vestě v patách.

Manon a její pobočnice beze slova stoupaly do polorozpadlé věže, kde Třináctka zařídila hnízdo pro vyverny. Ti přes den

posedávali na obřích trámech vyčnívajících ze stěny věže, aby si užili čerstvého vzduchu a mohli sledovat válečný tábor hluboko pod nimi. V noci se pak stáhli do hnízda ve věži, kde spali každý ve svém koutě přivázaní řetězy.

Bylo to jednodušší než je zamykat v páchnoucích kobkách v útrobách hory s ostatními wyvernů z jejich voje. Jen by se navzájem potrhali anebo trpěli křečemi v křídlech. Pokusily se je tam zavřít jen jednou, po svém přiletu. Abraxos se dočista zjaničil. Zničil půl kotce a rozdivočel ostatní oře, až se i oni vzpínali, řvali a hrozilo, že strhnou celou pevnost. Hodinu nato Manon zabrala pro Trináctku věž. Bylo zvláštní, že ten divný smrad rozčiluje i Abraxose.

V hnízdě byl naštěstí cítit jen známý a uklidňující pach zvířat. Krev, výkaly, sláma a kůže. Manon tu sotva ten znepokojivý pach zachytila – možná proto, že byli tak vysoko, že ho vítr všechn odvál.

Sláma pokrývající podlahu jim šelestila pod podrážkami a dírou ve střeše, kterou samec zpola strhl, dovnitř pronikal chladný vánek. Wyvernů se tak cítili méně jako v kleci a Abraxos mohl pozorovat hvězdy, jak to měl v oblibě.

Manon přelétla pohledem po žlabech s krmením uprostřed komnaty. Žádný z wyvernů se masa a obilovin od mužů, kteří měli na starost péči o hnízdo, nedotkl. Jeden z nich právě pokládal čerstvou slámu a stačil mu záblesk Manoniných zubů a už spěchal po schodech dolů. Závan jeho strachu se držel ve vzduchu jako olejová skvrna.

„Čtyři týdny,“ řekla Asterin s letným pohledem na svou bleďomodrou samici, již bylo vidět na bidýlku za jedním z mnoha otevřených portálů. Čtyři týdny a nic. Co tady vůbec děláme? Kdy konečně *vytáhneme* do boje?“

Vévodova omezení jim šla všem na nervy. Létat mohly pouze v noci, aby udržely voj v tajnosti. K tomu pach těch mužů, všudypřítomný kámen, kovářské výhně, spleť nekonečné chodby v pevnosti – to všechno si den za dnem vybíralo daň na Manonině trpělivosti. Dokonce i malé pohoří, do nějž byla pevnost

zasazená, působilo stísněně. Tvořily ho pouze holé skály a bylo zde znát jen pár zvěstí jara, které touto dobou přišlo do většiny říše. Toto bylo však mrtvé, zahnívajícím místo.

„Vytáhneme, až přijde rozkaz,“ sdělila Manon své pobočnici a zahleděla se směrem k zapadajícímu slunci. Brzy – jakmile slunce zmizí za ty rozeklané černé vrcholky – vzlétnou. Zakručelo jí v břiše. „A jestli budeš zpochybňovat příkazy, Asterin, pak si za tebe ráda najdu náhradnici.“

„Nezpochybňuji je,“ odvětila Asterin, která pohled Manon vydržela déle, než se odvážila většina čarodějnic. „Mrháme ale svými schopnostmi, když tu na vévodův příkaz vysedáváme jako slepice v kurníku. S potěšením bych tomu červu rozpárala břicho.“

Lusk zabručela: „Radila bych ti, abys tomu nutkání odolala, Asterin.“ Manonina druhá pobočnice se snědou kůží a respekt vzbuzující postavou vytrvale sledovala rychlé smrtící pohyby první pobočnice. Byla kamenem k Asterininu ohni už od dob, kdy byly čarodějnickými písklady.

„Král Adarlanu nám nemůže naše oře ukrást. Ne teď,“ mínila Asterin. „Třeba bychom se mohly přesunout hlouběji do hor a rozbít tábor někde, kde je aspoň čistý vzduch. Není důvod tu dřepět.“

Lusk varovně zavrčela, avšak Manon krátce zvedla hlavu v tichém rozkazu, ať ustoupí, a sama popošla blíž ke své pobočnici. „To poslední, co potřebuji,“ vydechla jí do obličeje, „je, aby ta smrtelnická svině zpochybnila, zda se Třináctka hodí pro svůj úkol. Dělej, co máš, a jestli se doslechnu, že jsi o něčem z tohoto řekla svým zvědům –“

„Myslíš, že bych o tobě před podřízenými mluvila zle?“ Železné zuby zacvakaly.

„Myslím si, že jsi stejně jako my všechny otrávená z toho, že musíme trčet v téhle zasrané díře, a máš sklony říkat své názory, aniž bys pomyslela na následky.“

Asterin byla vždycky taková – a právě pro tu divokost si ji Manon před stovkou let vybrala za pobočnici. Aby byla plamenem k Lusčinu kameni... a Manoninu ledu.

Zbytek Třináctky začal přicházet, když slunce kleslo za obzor. Stačil jim jediný pohled na Manon a Asterin a moudře si od nich držely odstup a nedívaly se na ně. Vesta dokonce zamumlala modlitbu k Bohyni tří tváří.

„Chci jen, aby si Třináctka – a všechny Černozobé – vydobyly slávu na bitevním poli,“ řekla Asterin, která stále odmítala uhnout očima.

„Taky si ji vydobudeme,“ slíbila Manon dost hlasitě na to, aby ji slyšely ostatní. „Ale do té doby poslouchej rozkazy, nebo ti zakážu s námi létat, dokud nedokážeš, že jsi toho hodná.“

Asterin sklopila oči. „Řídím se tvou vůlí, velitelko.“

Kdyby ten titul vyslovila kterákoli jiná, včetně Lusk, vyzněl by, jak má a podle očekávání. Protože žádná z nich by se do něj neodvážila vložit takový *tón*.

Manon zaútočila tak rychle, že Asterin nestihla ustoupit. Její ruce sevřely hrdlo a železné nehty se zaryly do měkké kůže za ušima. „Jeden špatný krok, Asterin, a najdou cíl.“ Manon zatlula nehty hlouběji, když po dozlatova opálené šiji její pobočnice začala stékat modrá krev.

Manon bylo jedno, že sto let bojovaly bok po boku, že Asterin byla její nejbližší příbuznou a že opakovaně nasazovala vlastní krk, aby obhájila Manonino postavení dědičky. Odstranila by ji v okamžiku, kdy by se stala obtížným břemenem, a nyní nechala Asterin, aby to všechno vyčetla z jejích očí.

Asterin zatékala pohledem ke krvavě rudému plášti, který měla Manon na ramenou – k plášti, jež Manonina babička vnučce přikázala sebrat té Crochance poté, co ji Manon podřízla a nechala vykřvácet na podlaze v Omeze. Na Asterinině krásné divoké tváři se objevil chladný výraz, když odvětila: „Rozumím.“

Manon pustila její krk a setřásla Asterininu krev z nehtů. Poté se otočila k Třináctce, jež nyní stála vedle svých wyvernů, napjatá a mlčenlivá. „Vyrazíme. Ihned.“

Abraxos se pod Manon pohnul a zhoupnul. Šplhala do sedla s vědomím, že stačí jedno škobrtnutí na dřevěném trámu a čeká ji velmi dlouhý a jednoznačně smrtící pád.

Pod nimi směrem na jih se ve vojenských leženích mihotal bezpočet plamenů a z výhni mezi nimi stoupal ve vysokých sloupech kouř, jenž protínal oblohu posetou hvězdami a zalitou svítem měsíce. Abraxos zavrčel.

„Já vím, já vím. Taky mám hlad,“ řekla Manon a spustila přes oči průhledná víčka, zatímco utahovala postroj, který ji měl udržet pevně v sedle. Asterin a Lusk po její levici a pravici nasedly na wyverny a otočily se k ní. Rány, jež její sestřenice utřžila, už se stihly zatáhnout.

Manon se zadívala na děsivý pád, jenž jim hrozil pod věží a v okolí ostrých skalních výběžků, než se dostanou na širou oblohu. Možná proto ti smrtelní hlupci trvali na tom, aby každý wyvern a jeho jezdkyňe zvládli přechod na Omeze – aby se mohli vydat do Morathu a necouvli před zběsilým seskokem, který je čekal i v nejnižších úrovních pevnosti.

Studený, páchnoucí vítr jí přejel po tváři a ucpal jí nos. Z nitra hor zazněl úpěnlivý ochraptělý výkřik, jenž vzápětí utichl. Přišel čas vzlétnout – když už ne proto, aby si všichni naplnili břicha, tak aby na pár hodin unikli z tohoto prohnitého místa.

Manon zabodla kotníky do Abraxosových zjizvených kožených boků a wyvernova pavoučím hedvábím zpevněná křídla se ve světle ohňů hluboko pod nimi zatřpytila jako zlato. „Leť, Abraxosi,“ vydechla.

Wyvern dlouze nasál vzduch, přitáhl křídla těsně k tělu a *přepadl* přes okraj trámu.

Dělal to rád – prostě se zhroutil dolů, jako by ho cosi na místě zabilo.

Zdálo se, že její wyvern má zlomyslný smysl pro humor.

Když to udělal poprvé, řvala na něj. Teď to prováděl, jen aby se ukázal před wyverny Třináctky, kteří museli vyskočit vzhůru, dál od zdi a pak se střemhlav vrhnout dolů, protože jejich

těla byla příliš velká na to, aby dostatečně mrštně prolétla úzkým prostorem.

Manon držela oči otevřené, když se řítily dolů. Vítr je bičoval a ona cítila teplo Abraxosova těla. Ráda se dívala na ohromené a vyděšené tváře smrtelníků, líbilo se jí, jak blízko ke kamenům věže a k drsným černým skalám se Abraxos dostal, než...

Prudce rozpřáhl křídla a ostře se nahnul vzhůru, až se celý svět naklonil a pak ho bleskurychle nechali za zády. Wyvernův divoký výkřik se odrážel od všech kamenů Morathu a oři Třináctky na něj odpověděli svým řevem. Na vnějším schodišti věže sluha nesoucí koš jablek zaječel a pustil své břemeno. Jablka se kutálela jedno po druhém po schodech stáčejících se kolem věže v záplavě rudé a zelené poskakující do rytmu bušících kovadlin.

Pak Abraxos vzlétl vzhůru nad temnou armádu, hnal se pryč nad špičatými vrcholky a Třináctka plynule zaujala místa za ním.

Byl to zvláštní druh vzrušení, takto se nést jen se svým kruhem – jednotkou schopnou vyplenit na vlastní pěst celá města. Abraxos se rychle řítit kupředu a spolu s Manon obhlížel zemi pod nimi, když opustili hory a brázdili nebe nad plochou krajinnou se selskými usedlostmi před řekou Acanthus.

Většina lidí z oblasti uprchla, či byla povražděna ve válce nebo čistě pro zábavu. Pořád tu ale nějakí zbyli, když jeden věděl, kde hledat.

Letěli dál a dál pod stoupajícím půlměsícem, Stařeniným srpem. Když na ně teď shlížela nevlídná tvář Bohyně, byla dobrá noc na lov, ačkoli čarodějnice upřednostňovaly temnotu novoluní – Stařenina stínu.

Srp přesto vydával dost světla na to, aby se Manon mohla pořádně porozhlédnout po krajině. Voda – smrtelníci se u ní s oblibou usazovali. Proto zamířila k jezeru, které před týdnem objevila, ale zatím ho důkladněji neprozkoumala.

Třináctka, rychlá a tichá jako stín, plachtila nad zemí pohrouženou do noci.

Konečně se na nepříliš rozlehlém jezeru zatřpytilo měsíční světlo a Abraxos se k němu snesl. Slétával níž a níž, až Manon na klidné hladině spatřila jejich odraz a viděla, jak se za ní rudý plášť třepotá jako krvavá stopa.

Asterin za ní nadšeně zajásala, a když se Manon otočila, uviděla, jak její pobočnice roztáhla ruce, zaklonila se v sedle a zůstala ležet na hřbetě svého oře s rozčuchanými a rozevlátými vlasy v divoké extázi. Kdykoli Asterin letěla, byla plná vášnivě, nespoutané radosti.

Manon občas napadlo, jestli se její pobočnice někdy v noci potají nevydává létat nahá a bez sedla.

Manon zamračeně pohlédla před sebe. Temnotě buď dík, že tu nebyla vůdkyně Černozobých a nic z toho neviděla, jinak by trest nehrozil jen Asterin. O krk by šlo také Manon za to, že dopustila, aby její podřízené takto zdivočely. A že to Manon nebyla ochotná jednou provždy vymýtit.

Manon si všimla malé chalupy s polem obehnaným plotem. V okně se zamihotalo světlo – skvěle. Za domem se zaleskly nadeducané bílé chomáče, světlé jako sníh. Ještě lepší.

Manon obrátila Abraxose k usedlosti a k rodině, která, pokud měla dost rozumu, zaslechla svištění křídel a utekla do úkrytu.

Žádné děti. Třináctka se řídila tímto nevysloveným pravidlem, přestože některé jiné klany, zvláště Žlutohnátky, se nedaly podobnými ohledy svazovat. Muži a ženy ovšem představovali vděčný terč, když se čarodějnice chtěly pobavit.

A Manon by po dnešních střetech s vévodou a s Asterin pořádné rozptýlení přivítala.

⇨ 9 ⇩

Když si Aelin podepsala vlastní rozsudek v podobě listu Arobynnovi, jež odeslala po jednom ze sirotek potulujících se ulicemi, hlad ji vyhnal z bytu do šedivého rána. K smrti vyčerpaná si sehnala něco k snídani a také nakoupila jídlo na oběd a večeři. Když se za hodinu vrátila do skladiště, našla na jídelním stole velkou plochou krabici.

Na zámku neobjevila nejmenší náznak násilného vniknutí a žádné z oken nebylo otevřené více, než jak je ráno ponechala, aby do bytu proudil vítr od řeky.

Avšak od Arobynna nemohla očekávat nic jiného – než připomínku toho, že se coby Král vrahů na svůj trůn vypracoval bez skrupulí a slitování.

Připadalo jí celkem případné, že se v tu chvíli protrhla mračna a tukaní a bubnování dešťových kapek smylo tíživé ticho panující v pokoji.

Aelin zatáhla za smaragdově zelenou hedvábnou stuhu, již byla krabice krémové barvy ovázaná, a stuha se svezla dolů. Když sundala víko, dlouho upírala oči na látku uvnitř. Ležel na ní vzkaz: *Dovolil jsem si provést pár úprav. Příjemnou zábavu.*

Se sevřeným hrdlem z krabice vytáhla celotělový oblek z černé látky – přiléhavý, pevný a ohebný jako kůže, ale bez jejího lesku a dusivého tepla. Pod složeným oblekem byly boty. Od toho, co je měla před lety na sobě, je někdo vyčistil a černá kůže byla stále měkká a pružná. Zvláštní drážky a skryté dýky byly jako vždy v dokonalém stavu.

Zvedla těžký rukáv obleku a povšimla si všitých náloketníků, v nichž byly schované štíhlé, ostré dýky dlouhé jako její předloktí.

Neměla ten oblek na sobě od toho, co... Ohlédla se k prázdnému místu na krbové římse. Další zkouška – nenápadný pokus, při němž chtěl zjistit, nakolik je schopná odpustit a zapomenout. Kolik svinstva je ochotná snést, pokud s ním chce spolupracovat.

Arobynn za ten oblek před lety zaplatil nehoráznou sumu požadovanou mistrem zbrojířem z Melisande, jenž oblek osobně vyrobil a dokonale ho přizpůsobil jejím mírám. Král vrahu trval na tom, aby dva jeho nejlepší vrazi nosili nenápadné kožené obleky, takže jí ho věnoval jako jeden z mnoha darů, kterými ji zahrnul náhradou za to, že ji ztloukl do bezvědomí a pak ji poslal na výcvik do Rudé pouště. Ona i Sam byli za neposlušnost ztrestáni krutým bitím – a Arobynn přesto vyžadoval, aby mu Sam oblek splatil, načež mu zadával druhořadé úkoly, aby mu zabránil dluh rychle uhradit.

Vrátila oblek do krabice a začala se svlékat. Přitom vdechovala vůni deště dopadajícího na kameny, který do místnosti pronikal otevřenými okny.

Hm, mohla by znovu sehrát roli oddané chráněnkyně. Mohla by přijmout plán, který mu dovolila pro ni vymyslet – plán, jenž ona mírně, jen zlehounka poupraví. Zabije, kohokoli bude třeba, zaprodá se a třeba se i zničí, jen když Aediona dostane do bezpečí.

Zbývaly dva dny – pouhé dva dny – než ho opět uvidí a na vlastní oči se přesvědčí, že to dokázal. Že přežil všechna ta léta, co nebyli spolu. A i kdyby ji Aedion nenáviděl a měl ji poplivat, jak to málem udělal Chaol, bude to stát za to.

Nahá vsunula nohy do obleku a hladká jemná látka se jí svezla po kůži. Jak příznačné, že Arobynn neupřesnil, jaké na něm provedl změny, a tím z něj učinil smrtící hádanku, kterou musela rozluštit, pokud byla dost chytrá na to, aby si zasloužila přežít.

Nasoukala se do oděvu, přičemž dávala pozor, aby nespustila mechanismus, který vystřeloval skrytá ostří, a zkoušela nahma-

tat další skryté zbraně či vylepšení. Vyžadovalo to chvíli práce, než jí oblek obemknul celé tělo a zapnula přezky na botách.

Když zamířila do ložnice, cítila, jak veškerá slabá místa na jejím těle chrání vrstva obleku. Požadavky na úpravy musely být zaslány měsíce před tím, než oblek dorazil, mužem, který dobře věděl, že ji někdy trápí pravé koleno, a uvědomoval si, které části těla nejraději využívá v boji a jak rychle se pohybuje. Vše, co o ní Arobynn věděl, ji nyní halilo do látky, oceli a temnoty. Zastavila se před velkým zrcadlem u protější stěny ložnice.

Oblek jí sedl jako svrchní vrstva kůže. Možná byl o něco méně skandální díky úžasným detailům, pomocným vycpávkám, kapsám a zdobené zbroji – přesto neponechával příliš prostoru představitosti. Tiše hvízdla. Nuže dobrá.

Mohla se znovu stát Celaenou Sardothien – ještě na chvíli, dokud tuto hru nedohraje.

Snad by nad tím dumala déle, kdyby k ní otevřenými okny nedolehl zvuk kopyt na mokré cestě a kol, jež zastavila před skladištěm.

Pochybovala, že by se Arobynn ukázal tak brzy, aby si mohl vychutnat škodolibou radost – ne, ten počká, dokud nezjistí, že v tom obleku skutečně vyšla za zábavou.

Tím pádem zbýval jediný člověk, který by se ji obtěžoval navštívit, ačkoli pochybovala, že by Chaol utrácel peníze za kočár. Na ulici nebyl nikdo, kdo by příjezd sledoval – a nic nenaznačovalo, kdo by mohl sedět uvnitř.

Aelin zamířila ke dveřím a trhla zápěstím, čímž uvolnila dýku na levé ruce. Ta zcela neslyšně vystřelila ze skrytého otvoru v náloketníku a kovově se zaleskla ve světle ztlumeném deštěm.

Bohové, ten oblek byl stejně úžasný jako v první den, kdy si ho vyzkoušela. Ostří hladce prořálo vzduch stejně, jako když ho zabodávala do svých obětí.

Její kroky a bubnování deště byly jedinými zvuky, když sestupovala po schodech a pak neslyšně prošla mezi bednami vysoko navršenými v prostoru skladiště.

Pohnula levačkou tak, aby skryla ostří v záhybech pláště, a odtáhla obrovské posuvné dveře, za nimiž se objevily řetězy dešťových kapek.

Pod úzkým přístřeškem čekala žena zahalená v plášti, za níž stála u kraje chodníku neoznačená nájemná drožka. Kočí je ostrážitě pozoroval a z okraje klobouku mu skapával déšť. Nedíval se zkušeným okem zvěda – jen dohlížel na ženu, jež si ho najala. Dokonce i v dešti si její plášť uchovával krásnou tmavošedou barvu a jeho čistá a těžká látka naznačovala, že navzdory nenápadné drožce jde o majetnou dámu.

Tvář neznámé kryly stíny a těžká kápě, ale Aelin zahlédla porcelánovou pleť, tmavé vlasy a půvabné sametové rukavice šahající pod plášť – že by pro zbraň?

„Laskavě mi to vysvětli,“ vyzvala ji Aelin a opřela se o rám dveří, „nebo tebou nakrmím krysy.“

Žena ustoupila zpět do deště – ne, neustupovala před ní, ale směrem k drožce, v níž si Aelin povšimla siluety dítěte čekajícího uvnitř. Chouliho se strachy.

Žena odvětila: „Přišla jsem tě varovat.“ A stáhla si kápi z čela dost na to, aby ukázala tvář.

Velké, lehce zešikmené oči, smyslné rty, výrazné lícní kosti a pěkný nos, to vše vytvářelo neobyčejnou, ohromující krásu, pro niž muži ztráceli rozum.

Aelin vstoupila pod nevelký přístřešek a znuděně pronesla: „Pokud mi dobře slouží paměť, Lysandro, tak jsem tě varovala, že jestli se ještě někdy setkáme, zabiju tě.“

„Prosím,“ řekla naléhavě Lysandra.

To slovo – a zoufalství, jež v něm zaznělo – přimělo Aelin schovat dýku zpět do pouzdra.

Za devět let, co kurtizánu znala, ji nikdy neslyšela to slovo použít – a nepamatovala si, že by kdy byla z jakéhokoli důvodu zoufalá. Fráze jako „děkuji“, „s dovolením“ či dokonce „ráda tě vidím“ Lysandra zásadně nevyslovovala v doslechu Aelin.

Mohly by být stejně dobře přítelkyně jako protivnice – obě osiřely a obě v dětství našel Arobynn. Až na to, že Lysandru předal Clarisse, své dobré známé, jež byla majitelkou vzkvétajících nevěstinců. A zatímco se Aelin cvičila pro boj a zabíjení a Lysandru učili, jak přinášet potěšení a rozkoš, nějak se z nich během času staly soupeřky bažící po Arobynnově přízni.

Když bylo Lysandře sedmnáct let a proběhla dražba jejího panenství, vyhrál Arobynn díky penězům, jež mu dala Aelin, aby splatila své dluhy. Kurtizána se pak před ní vytasila s tím, jak Arobynn s jejími krvavými penězi naložil.

A tak na ni Aelin také něco vytasila: dýku. Od té doby se neviděly.

Aelin usoudila, že má plné právo si rovněž stáhnout kápi, odhalit tvář a říct: „Zabít tebe i tvého kočího a postarat se, aby o tom tvá malá chráněnka v drožce ani nepípla, by mi nezabralo ani minutu. To děvče by tvou smrt nejspíš přivítalo.“

Lysandra ztuhla. „Není mou chráněnkou a stejně tak ji nikdo nepřipravuje pro mé povolání.“

„Takže ti má posloužit jako štít proti mně?“ Aelinin úsměv byl ostrý jako břitva.

„Prosím – prosím.“ Lysandřin hlas přehlušil kapky deště. „Potřebuji si s tebou promluvit, jen na chvíli. Někde v bezpečí.“

Aelin přelétla pohledem po jejích krásných šatech, najaté drožce a dešti narážejícím na dlažební kostky. Pro Arobynna bylo příznačné přijít s takovým překvapením. Ale ona mu tento tah dopřeje a uvidí, kam ji dovede.

Aelin se dvěma prsty štípla do kořene nosu, zvedla hlavu a odvětila: „Doufám, že víš, že musím zabít tvého kočího?“

„Ne, to nemusíš!“ vykřikl muž a spěšně uchopil opratě. „Přísahám – přísahám, že se o tomhle místě nezminím slovem.“

Aelin si to nakráčela k drožce a plášť jí přitom okamžitě nasákl deštěm. Kočí mohl nahlásit, kde se skladiště nachází, mohl všechno zničit, jenomže...

Aelin se podívala na povolenku zarámovanou u dveří, po níž klouzaly kapky deště a kterou osvětlovala malá lucerna visící

nad ní. „Takže, Kellane Oppele z Pekařské ulice číslo šedesát tři, z druhého bytu, předpokládám, že o tomto setkání *promlčíš*.“

Kočí, bledý jako smrt, přikývl.

Aelin rázně otevřela dveře drožky a řekla dívence uvnitř: „Polez ven. Běžte obě dovnitř. Rychle.“

„Evangeline může počkat zde,“ zašeptala Lysandra.

Aelin se ohlédla přes rameno a na tváři ji zastudil déšť, když s pohrdavým úsměškem odpověděla: „Jestli sis jen na okamžik myslela, že nechám dítě o samotě v pronajaté drožce uprostřed chudinské čtvrti, můžeš se vrátit do žumpy, odkud jsi vylezla.“ Znovu nakoukla do drožky a řekla příkrčené holčičce: „Tak pojď. Já nekoušu.“

Evangeline to, jak se zdálo, jako ujištění stačilo. Poposedla si blíž a světlo lucerny pozlatilo její sněhově bílou kůži, když uchopila Aelininu paži a vyskočila z drožky. Nemohlo jí být víc než jedenáct. Působila křehce a rudozlaté vlasy měla svázané do copu, což zdůrazňovalo její oči barvy citrínu, které hltały mokrou ulici a ženy před ní. Byla stejně čarokrásná jako její paní – tedy, bývala by byla čarokrásná, kdyby neměla obě tváře znetvořené hlubokými zubatými jizvami. Ty vysvětlovaly odporné tetování vypálené na vnitřní straně dívčina zápěstí. Byla jednou z Clarissiných žaček – dokud nebyla zraněna a nepozbyla všechnu cenu.

Když Aelin vedla Evangeline deštěm, mrkla na ni a se spikleneckým úsměvem poznamenala: „Vypadáš jako můj člověk.“

Aelin otevřela i ostatní okna, aby do dusného bytu vpustila deštěm ochlazený vánek od řeky. V době, kdy stály venku, našťěstí na ulici nikdo další nebyl, ale pokud tu byla Lysandra, Aelin nepochybovala o tom, že se to Arobynnovi donese.

Poplácala na křeslo u okna a usmála se na krutě poznamenanou dívence. „Toto je mé nejoblíbenější místo z celého bytu, když sem fouká příjemný vánek. Jestli chceš, mám tu jednu dvě knížky, které by se ti mohly líbit. Nebo,“ ukázala doprava, „bys

mohla na stole v kuchyni najít něco dobrého k snědku – třeba takový borůvkový koláč.“ Na Lysandře bylo znát napětí, ale Aelin si toho pramálo všímala a dodala k Evangeline: „Je to na tobě.“

Evangeline měla za svůj krátký život dítěte v luxusním nevěstinci jen málo možností volby. Lysandřiny zelené oči poněkud zjihly, když Evangeline odpověděla hlasem, který byl oproti dešti ťukajícímu o střechu a okna sotva slyšitelný: „Dala bych si prosím koláč.“ A okamžik nato už byla v kuchyni. Chytré děvče – věděla, že se nemá plést do záležitostí své paní.

Když se Aelin takto povedlo Evangeline zaměstnat, sejmulá plášť a posledním suchým kusem látky si utřela obličej. Se zápěstím natočeným tak, aby v případě nutnosti tasila skryté ostří, ukázala na pohovku před vyhaslým krbem a řekla Lysandře: „Posaď se.“

K jejímu překvapení ji uposlechla. Poté však poznamenala: „Nebo mi budeš opět vyhrožovat smrtí?“

„Já nevyhrožuji. Pouze slibuji.“

Kurtizána se ztuhle opřela o polštářky. „Prosím tě, jak bych mohla brát cokoli, co vypustíš z té své neomalené pusy, vážně?“

„Vzala jsi to dost vážně, když jsem ti hodila dýku na hlavu.“

Lysandra se pousmála. „Minula jsi.“

To byla pravda – ostří přesto kurtizánu škráblo přes ucho. Podle Aelin si to Lysandra zasloužila.

Ted' ovšem před ní seděla žena – obě už byly dospělými ženami, nikoli sedmnáctiletými dívkami. Lysandra si ji změřila zkoumavým pohledem. „Podle mě ti to slušelo víc jako plavovlásce.“

„Podle mě bys měla vypadnout z mého domu, ale to se nejspíš hned tak nestane.“ Krátce pohlédla dolů na ulici. Drožka tam na Lysandřin příkaz stále čekala. „To tě Arobynn nemohl poslat v jednom ze svých kočárů? Myslela jsem, že ti bohatě platí.“

Lysandra mávla rukou a po zlatém náramku, který sotva zakrýval hadovité tetování na jejím útlém zápěstí, sklouzla záře

svic. „Odmítla jsem jeho kočár. Měla jsem za to, že bych tím vzbudila nepříznivý dojem.“

To už se jí povedlo tak jako tak. „Takže tě za mnou poslal. Abys mě varovala – před čím vlastně?“

„Poslal mě, abych ti předestřela jeho plán. Poslední dobou důvěřuje poslům. To varování je ale ode mě.“

To byla ukázková lež. Avšak to tetování – znak Clarissina nevěstince, který byl vryt do kůže všech jejích kurtizán ode dne, kdy byly prodány do jejího domu... Ta dívka v kuchyni a kočí dole – mohli by vše nesmírně zkomplikovat, kdyby Lysandru vykuchala. Jenže při pohledu na to tetování měla sto chutí chopit se zbraně.

Ne meče – to ne, upřednostňovala by důvěrnou blízkost, kterou skýtal nůž. Chtěla s kurtizánou smísit svůj dech, až ji bude zabíjet. Aelin se nebezpečně tichým hlasem zeptala: „Proč máš na kůži stále vytetovanou Clarissinu značku?“

Nevěř Archerovi. Nehemia se jí snažila varovat a nakreslila ke své tajné zprávě symbol hada. Ale co ostatní lidé označení touto značkou? Lysandra, kterou Aelin před lety znala... Zrádná, prolhaná a záludná patřila mezi milejší slova, kterými ji Aelin kdysi popisovala.

Lysandra se na tetování zamračila. „Nemůžeme se ho zbavit, dokud nesplatíme své dluhy.“

„Když jsem tvou prodejnou maličkost viděla posledně, zbývalo ti do jejich splacení pár týdnů.“ Arobynn při dražbě před dvěma roky zaplatil tolik, že by Lysandra získala svobodu téměř okamžitě.

Kurtizániny oči se zaleskly. „Vadí ti snad mé tetování?“

„Jedno takové měla ta svině Archer Finn.“ Patřili ke stejnému nevěstinci, ke stejné majitelce. Co když spolupracovali i v jiných ohledech?

Lysandra neuhnula pohledem. „Archer je mrtvý.“

„Protože jsem ho vykuchala,“ doplnila Aelin sladce.

Lysandra se opřela rukou o opěradlo pohovky. „Ty...“ vydechla. Potom ale zavrtěla hlavou a tiše řekla: „Dobře. Dobře že jsi ho zabila. Bylo to prospěchářské prase.“

Mohla to být lež, kterou si chtěla Aelin získat. „Řekni, co máš na srdci, a pak se ztrat.“

Lysandra semkla smyslné rty. Poté jí ovšem vyložila Arobynnův plán na záchranu Aediona.

Pokud by Aelin měla být upřímná, byl geniální – chytrý, dramatický a odvážný. Jestli chtěl král Adarlanu z Aedionovy popravu udělat představení, pak ho oni udělají z jeho záchrany. Ovšem to, že za ní poslal Lysandru, že do věci zasvětil dalšího člověka, jenž by ji mohl zradit nebo proti ní svědčit... Byla to další drobná připomínka toho, jak snadno by mohl být Aedionův osud zpečetěn, kdyby se Arobynn rozhodl udělat Aelin ze života peklo.

„Já vím, já vím,“ pravila kurtizána, když spatřila v Aelininých očích chladný lesk. „Nemusíš mi připomínat, že mě stáhneš zaživa z kůže, pokud tě zradím.“

Aelin pocítila, jak se jí na tváři pohnul sval. „A co to varovává, se kterým jsi za mnou přišla?“

Lysandra si poposedla na pohovce. „Arobynn chtěl, abych ti vylíčila jeho plány a zároveň tě prověřila – vyzkoušela tě a zjistila, nakolik stojíš na jeho straně. Měla jsem odhadnout, zda ho zradíš.“

„Zklamalo by mě, kdyby se o něco takového nepokusil.“

„Myslím... myslím, že mě sem poslal také jako projev dobré vůle.“

Aelin věděla, co má na mysli, ale odvětila: „Naneštěstí pro tebe nemám o ženy zájem. I když jim za služby platí.“

Lysandra jemně roztáhla chřípí. „Myslím, že mě sem poslal, abys mě mohla zabít. Jako dárek.“

„A ty jsi přišla žadonit, ať to nedělám?“ Žádný div, že s sebou přivezla to dítě. Ta sobecká zbabělá bezpáteřná mrcha klidně použila Evangeline jako štít. Přivedla do jejich světa dítě.

Lysandra pohlédla na nůž, který měla Aelin připevněný na stehně. „Zabij mě, jestli chceš. Evangeline už o mém podezření beztak ví a neřekne o tom slovo.“

Aelin se přinutila nasadit ledově chladný výraz.

„Opravdu jsem tě přišla varovat,“ pokračovala Lysandra. „Arobynn ti možná nabízí dary a pomůže ti se záchranou Aediona, ale přitom tě nechává sledovat – a má s tebou své vlastní záměry. Ta laskavost, kterou jsi mu nabídla – neřekl mi, oč se jedná, ale pravděpodobně půjde o nějaký druh léčky. Být tebou, zvážila bych, jestli za to jeho pomoc stojí, a pokusila bych se najít způsob, jak se z té dohody vyvléknout.“

To by Aelin neudělala – a ani nemohla. Asi z tuctu nejrůznějších důvodů.

Když Aelin neodpověděla, Lysandra se ostře nadechla. „Také jsem ti přišla dát toto.“ Sáhla do záhybů svých bohatě zdobených indigových šatů a Aelin nenápadně zaujala obrannou pozici.

Lysandra však jen vytáhla ohmatanou vybledlou obálku a opatrně ji položila na nízký stolec před pohovkou. Když list pokládala, obálka se jí chvěla v prstech.

„To je pro tebe. Přečti si to, prosím.“

„Takže už nejsi pouze Arobynnovou děvkou, ale i poslíčkem?“

Kurtizána na její slovní políček nereagovala. „Není od Arobynna, ale od Wesleyho.“ Jako by se na pohovce nejraději schoulila a v tu chvíli se jí v očích zračil tak nevýslovný žal, že jí ho Aelin v tu chvíli uvěřila.

„Wesley,“ zamumlal Aelin. „Arobynnův osobní strážce. Ten, co mě většinu času nenáviděl, a zbytek trávil přemýšlením, jak mě zabít.“

Kurtizána přikývla.

„Arobynn zavraždil Wesleyho za to, že odstranil Rourka Farrana.“

Lysandra sebou trhla.

Aelin na obálku letmo pohlédla a kurtizána sklopila zrak k rukám, které tiskla tak silně, až jí zbělely klouby prstů.

Obálka byla pokrytá ošoupanými čarami v místech ohybů, ale oprýskanou pečeť zatím nikdo nezlomil. „Proč bys u sebe skoro dva roky nosila dopis, který pro mě Wesley napsal?“

Lysandra nezvedla hlavu, a když odpověděla, hlas se jí zlomil: „Protože jsem ho velmi milovala.“

To bylo to poslední, co by se Aelin nadála, že od ní uslyší.

„Začalo to nedopatřením. Arobynn mě poslal zpět ke Clarisse a Wesley se mnou jel v kočáře jako doprovod. Nejprve jsme byli pouze – pouze přátelé. Rozmlouvali jsme spolu a on ode mě nic neočekával. Ale potom... potom zemřel Sam a ty –“ Lysandra prudce kývla k dopisu, jenž dosud ležel neotevřený mezi nimi. „Je tam všechno. Všechno, co Arobynn zamýšlel. Všechno, co plánoval. Co Farranovi nařídil, aby udělal Samovi, a co přikázal udělat tobě. Všechno. Wesley chtěl, abys to věděla, protože chtěl, abys to pochopila. Celaeno, on chtěl, abys pochopila, že se o tom dozvěděl, až když bylo pozdě. Pokusil se to zastavit a snažil se, seč mohl, aby Sama pomstil. Kdyby ho Arobynn nezabil... Wesley měl v úmyslu vypravít se do Endovieru a dostat tě ven. Dokonce vyrazil na Stínový trh, aby našel někoho, kdo znal plány dolů, a získal od něj mapu. Stále ji mám. Jako důkaz. Mohu – mohu pro ni zajet...“

Ta slova Aelin bodala jako roj šípů, ale nehodlala se nechat strhnout zármutkem nad mužem, o kterém nikdy neuvažovala jinak než jako o jednom z Arobynnových psů. Arobynnovi se to podobalo, využít Lysandru a vymyslet si celý ten příběh ve snaze ji přimět, aby kurtizáně uvěřila. Lysandra, jak ji znala, by se té role ujala s radostí. Aelin mohla na jeho hru přistoupit, aby zjistila, kam ji zavede, co Král vrahů chystá a jestli se dopustí dostatečně velké chyby na to, aby odhalil své karty, nebo...

Co Farranovi nařídil, aby udělal Samovi.

Vždycky se domnívala, že Farran Sama mučil jednoduše proto, že ho těšilo ubližovat lidem a to, že své oběti může zlomit. Avšak jestli Arobynn požadoval, aby se Samem naložil určitým způsobem... Bylo dobře, že nemohla vládnout magií. Ještěže její moc pohasla.

Protože by ji mohly zachvátit plameny, které by hořely dnem i nocí, až by se celá zahalila ohněm.

„Takže jsi sem přišla,“ řekla Aelin, když si Lysandra taktně utřela oči kapesníkem, „abys mě varovala, že by se mnou Arobynn *mohl* manipulovat, protože ti konečně došlo, jaká je to zrůda, když ti zabil milence?“

„Slíbila jsem Wesleymu, že ti ten dopis osobně předám.“

„To jsi udělala, takže teď vypadni.“

Ozvaly se lehké kroky a z kuchyně vyběhla Evangeline, jež s tichou mrštnou grácií přispěchala ke své paní. Ta ji, když vstávala z pohovky, s překvapivou něhou jednou rukou povzbudivě objala. „Já tě chápu, Celaeno, opravdu. Ale snažně tě prosím, přečti si ten dopis. Kvůli němu.“

Aelin vycenila zuby. „*Vypadni.*“

Lysandra vyšla ze dveří a přitom se s Evangeline držela od Aelin v bezpečné vzdálenosti. Na prahu se zastavila. „Sam byl i můj přítel. On a Wesley byli mými jedinými přáteli. A Arobynn mi je oba vzal.“

Aelin jen povytáhla obočí.

Lysandra se nezdržovala loučením a vytratila se po schodech dolů.

Evangeline však u dveří zaváhala a přelétla očima mezi svou odcházející paní a Aelin a krásné vlasy se jí přitom měděně zaleskly.

Poté dívka ukázala na svůj zjizvený obličej a řekla: „To mi udělala ona.“

Aelin stálo veškeré přemáhání, aby zůstala sedět. Jinak by se vrhla po schodech dolů a podřízla Lysandře krk.

Evangeline ovšem ještě neskončila: „Když mě matka prodala Clarisse, plakala jsem. Nemohla jsem přestat a myslím, že Lysandra ten den paní rozladila, protože jí mě dala jako žačku, i když jí zbývalo jen pár týdnů, než by splatila své dluhy. Tu noc, kdy měl začít můj výcvik, jsem plakala, až mi bylo zle. Ale Lysandra mě umyla a řekla mi, že je způsob, jak tomu uniknout, ale bude to bolet a už nikdy nebudu jako dřív. Nemohla jsem utéct, protože to Lysandra několikrát zkusila, když byla v mém věku, a oni ji pokaždé našli a zbili ji na místech, kde to nešlo vidět.“

To Aelin nevěděla – nikdy se nad tím nezamyslela. Pokaždé, kdy se Lysandře vysmívala a pošklebovala, když vyrůstaly...

Evangeline pokračovala: „Odpověděla jsem, že udělám cokoli, abych unikla tomu, o čem mi pověděla ostatní děvčata, a ona mi řekla, ať jí důvěřuji – a potom mi udělala ty jizvy. Rozkřičela se tak hlasitě, až přiběhli ostatní. Mysleli si, že mě porazila ze vzteku a že to udělala, abych se pro ni nestala hrozbou. A ona je nechala, ať tomu věří. Clarisse zuřila tak, že nechala Lysandru ztlouct na dvoře, ale ta ani jednou nezaplakala. A když léčitel řekl, že mou tvář nepůjde nijak spravit, Clarisse přinutila Lysandru, aby si mě koupila za cenu, kterou bych měla, kdybych se stala skutečnou kurtizánou jako ona.“

Aelin neměla slov.

Evangeline dodala: „Proto pořád pracuje pro Clarisse a stále není svobodná a ještě dlouho nebude. Myslela jsem si, že bys to měla vědět.“

Aelin si chtěla připomenout, že by té dívce neměla věřit, protože mohlo jít o součást Lysandřina a Arobynnova plánu, ale hluboko v mysli a srdci zaslechla hlas, který stále dokola čím dál zřetelněji a hlasitěji šeptal:

Nehemia by udělala to samé.

Evangeline se rozloučila pukřetem, sešla po schodech dolů a zanechala Aelin zahleděnou na ohmatanou obálku.

Pokud se ona sama mohla za dva roky tolik změnit, třeba to platilo i pro Lysandru.

Najednou se musela ptát, nakolik by byl odlišný život jiné mladé ženy, kdyby si našla čas, aby si s ní promluvila – aby si skutečně promluvila s Kaltain Rompierovou místo toho, aby ji přehlížela jako nezajímavou dámu u dvora. Co by se stalo, kdyby se také Nehemia pokusila prohlédnout Kaltaininu masku.

Evangeline právě nastupovala k Lysandře do drožky lesknoucí se deštěm, když se Aelin objevila ve dveřích skladiště a řekla: „Počkejte.“

10

Aedion viděl jen rozmazaně a každý nádech byl pro něj nádherně obtížný.

Brzo. Cítil, jak smrt vysedává v koutě cely a odpočítává mu poslední vydechnutí, jako lev připravený vrhnout se na kořist. Aedion se sem tam usmál na shluk stínů.

Nákaza mu postupovala tělem a vzhledem k tomu, že se představení, při němž měl být popraven, mělo konat za dva dny, byl nejvyšší čas, aby si pro něj smrt přišla. Stráže usoudily, že spí, aby si ukrátil dlouhou chvíli.

Aedion čekal, až mu přinesou jídlo, a díval se malým zamřížovaným oknem pod stropem cely, zda se blíží stráž. Byl si ovšem jistý, že má vidiny, když se otevřely dveře a do kobky vstoupil korunní princ.

Neměl za zády žádné stráže. Zatímco se na něj princ ode dveří díval, nezdálo se, že by ho někdo doprovázel.

Princova nehybná tvář Aedionovi okamžitě prozradila, co potřeboval vědět: Princ ho nepřišel zachránit. A nákrčník z černého kamene okolo princova krku mu pověděl zbytek: V den, kdy zavraždili Sorschu, skončilo zle daleko víc věcí.

Vzmohl se jen na pokřivený úsměv. „Rád tě zase vidím, princátko.“

Prince přelétl pohledem po Aedionových špinavých vlasech, vousu, který mu za týdny v žaláři narostl, a pak po kaluži zvratků v rohu, které tam Aedion před hodinou vyvrhl, když se nedokázal dovléct k vědru.

Aedion co nejledabyleji prohodil: „Aspoň jsi mě mohl pozvat na večeri, než jsi na mě začal vrhat tak svůdné pohledy.“

Princovy safírové oči zatěkaly k jeho a Aedion zamrkal, aby prohlédl mlhu, jež mu zastírala zrak. To, co si ho prohlíželo, bylo chladné, krvelačné a ne zcela lidské.

Aedion tiše hlesl: „Doriane.“

Ta věc, která se z prince stala, se lehce usmála. Kapitán Aedionovi prozradil, že prsteny s kamenem Sudby zotročují mysl a duši. Viděl ten nákrčník položený vedle králova trůnu a říkal si, jestli má stejnou moc. Ne, byl ještě horší.

„Pověz mi, co se stalo v poradní komnatě, Doriane,“ zasípal Aedion, kterému bolestí div nepukla hlava.

Princ pomalu zamrkal. „Nic se tam nestalo.“

„Proč jsi tu, Doriane?“ Aedion prince nikdy neoslovoval jménem, ale z nějakého důvodu mu připadalo důležité ho pozvat a připomenout mu jej. Už jen proto, že by tím prince mohl vyprovokovat, aby ho zabil.

„Přišel jsem se podívat na neblaze proslulého generála předtím, než ho porazí jako dobytek.“

Naděje, že ho princ zabije ještě dnes, vzala za své.

„Stejně jako Sorschu?“

I když se princ nepohnul, Aedion by přísahal, že se zarazil, jako by mu někdo škulbl za neviditelné vodítko. Jako by v něm byl někdo, kdo vodítko stále potřebuje.

„Nevím, o čem to mluvíš,“ odvětila věc v princově kůži, ale nasála přitom zlostně vzduch.

„O Sorsche,“ vydechl Aedion z rozbolavělých plic. „O Sorsche – tvé milé, o té léčitelce. Stál jsem vedle tebe, když jí uťali hlavu. Slyšel jsem tě křičet, když ses vrhl k jejímu tělu.“ Ta věc poněkud ztuhla a Aedion naléhal dál: „Kde ji pohřbili, Doriane? Co udělali s jejím tělem? S tělem ženy, kterou jsi miloval?“

„Nevím, o čem to mluvíš,“ zopakovala ta věc.

„O Sorsche,“ zajíkl se Aedion, který dýchal jen nepravidelně. „Jmenovala se Sorscha a milovala tě – a oni ji zabili. Muž, který ti nasadil ten nákrčník, ji zabil.“

Věc byla zticha. Potom naklonila hlavu na stranu. Úsměv, který mu věnovala, byl úděsně krásný. „Budu s potěšením sledovat, jak umíráš, generále.“

Aedion se kašlavě rozesmál. Princ – nebo spíš věc, jíž se stal – se elegantně otočil a vyšel ven. Aedion by se dal znovu do smíchu, čistě ze zášti a odporu, kdyby nezaslechl, jak princ komusi na chodbě říká: „Generál je nemocen. Postarejte se, aby se mu okamžitě dostalo péče léčitele.“

Ne.

Ta věc to na něm musela vycítit.

Aedion nemohl nic dělat, když zavolali léčitelku – starší ženu jménem Amithy – a drželi ho, příliš oslabeného na to, aby se mohl bránit, zatímco mu ošetřovala rány. Nalila mu do hrdla nápoj, kterým se začal dusit, potom jeho zranění omyla a ovázala, načež mu zkrátily řetězy, aby nemohl pohnout rukama natolik, aby si vytrhl stehy. Nápoje mu nosili dál, každou hodinu, bez ohledu na to, jak zuřivě kousal a jakou silou se snažil zavřít ústa.

Nakonec ho zachránili a Aedion proklínal smrt a častoval ji těmi nejhoršími urážkami za to, že ho zradila, přičemž se v duchu modlil k Male, nositelce světla, aby se Aelin na slavnost nedostavila a držela se dál od prince a od krále a jeho nákrčníků z kamene Sudby.

Ta věc v něm opustila žalář a zamířila do skleněného hradu, jako by jeho tělo bylo lodí pod jejím velením, a nyní ho nutila zůstat v naprostém klidu, když stáli před mužem, jehož často vídal v těch chvílích, které protínaly tmu.

Muž seděl na skleněném trůnu a s mírným úsměvem mu pravil: „Ukloň se.“

Věc v jeho nitru prudce trhla za jejich pouto a jeho svaly jako by prolétl blesk, který jim nařídil uposlechnout. Podobně ho přinutila sejít do žaláře, kde ten zlatovlasý bojovník vyslovil její jméno – vyslovil ho tolikrát, že ho tím donutil dát se do křiku, přestože nevydal sebemenší zvuk. Křičel stále dál, když ho svaly

opět zradily, srazily ho na kolena a šlachy na krku mu bolestivě cukly a přiměly ho sklonit hlavu.

„Stále vzdoruje?“ poznamenal muž s letmým pohledem na tmavý prsten na prstě, jako by už předem znal odpověď. „Cítím vás tam oba. Zajímavé.“

Ano – ta věc v temnotě sílila a nyní se dokázala protáhnout skrz neviditelnou zeď mezi nimi, vést jej jako loutku a promlouvat jeho ústy. Ovšem ne úplně, ne na dlouhou dobu. Spravoval ty díry, jak nejlépe mohl, ale ony se tvořily dál.

Démon. Démonický princ.

Viděl – dokola, stále dokola – tu chvíli, kdy žena, kterou miloval, přišla o hlavu. Když v generálově ochraptělém hlase zaslechl její jméno, začal zuřivě narážet do té druhé zdi ve své mysli, do bariéry, která ho udržovala zamčeného ve tmě. Avšak temnota jeho mysli byla zapečetěnou hrobkou.

Muž na trůně řekl: „Podej hlášení.“

Povel jeho tělo ovládl jako třas a on ze sebe vychrlil podrobnosti o jejich setkání, každé slovo a gesto. A ta věc – ten démon – měla z jeho hrůzy požitek.

„To bylo od Aediona chytré, že mi chtěl nenápadně uniknout,“ pronesl muž. „Musí se domnívat, že je dost dobře možné, že se jeho sestřenice dostaví na tvou slavnost, když se nás tak zoufale snaží připravit o zábavu.“

On na to nic neřekl, protože nedostal pokyn, aby mluvil. Muž si ho pozorně prohlédl a jeho černé oči byly nanejvýš potěšené. „Měl jsem to udělat už před lety. Nevím, proč jsem tak mrhal časem, abych se přesvědčil, jestli jsi nadán mocí. Byl jsem bláhový.“

Pokusil se promluvit, pohnout, udělat něco se svým smrtelným tělem. Jenže démon svíral jeho mysl jako pěst a svaly mu na tvář nasadily úsměv, když odpověděl: „Je mi radostí ti sloužit, Veličenstvo.“

Stínový trh vzkvétal na břehu Avery už od založení Zlomuvalu a snad ještě déle. Tradovalo se, že byl vystavěn na kostech boha pravdy, aby obchodníci a případní zloději jednali čestně. Chaol to považoval za ironii vzhledem k tomu, že žádný bůh pravdy nebyl. Aspoň co věděl. Pašované zboží, zakázané látky, koření, oblečení, prodejná láska: Trh uspokojil potřeby všech zákazníků, pokud byli dost odvážní, hloupí nebo zoufalí, aby si troufli sem zajít.

Když ho Chaol před týdny navštívil poprvé, splňoval všechny tyto věci. Sestoupil po napůl shnilých dřevěných schodech ze zchátralé části doků na nábřeží, v němž byly vybudované tunely plné výklenků a obchodů.

Dlouhou, širokou přístavní hráz, jež sloužila jako jediná přístupová cesta k tržišti, střežili ozbrojení muži zahalení v pláštích. Během období dešťů hladina Avery často stoupla tak, že hráz zaplavila a pár nešťastných obchodníků a nákupčích v labyrintu Stínového trhu utonulo. Za suchých měsíců člověk nikdy nevěděl, na co či na koho narazí, jak tu prodává své zboží nebo se potlouká špinavými vlhkými tunely.

Přestože celý den přšelo, trh byl dnes v noci plný lidí. To byla jistá úleva. Další byla to, že se podzemním bludištěm rozezněla ozvěna hromu, při níž se všichni dali do neklidného mumlání. Prodávači a pochybné živly budou mít plno práce s přípravami na bouřku a nebudou si všímat Chaola a Nesryn krácejících jednou z hlavních chodeb.